



De triomfeerende medeminnaars, in het konstpaleis : blyspel, versierd met verscheide veranderingen van tooneelen, zang, dans en kunstwerken...

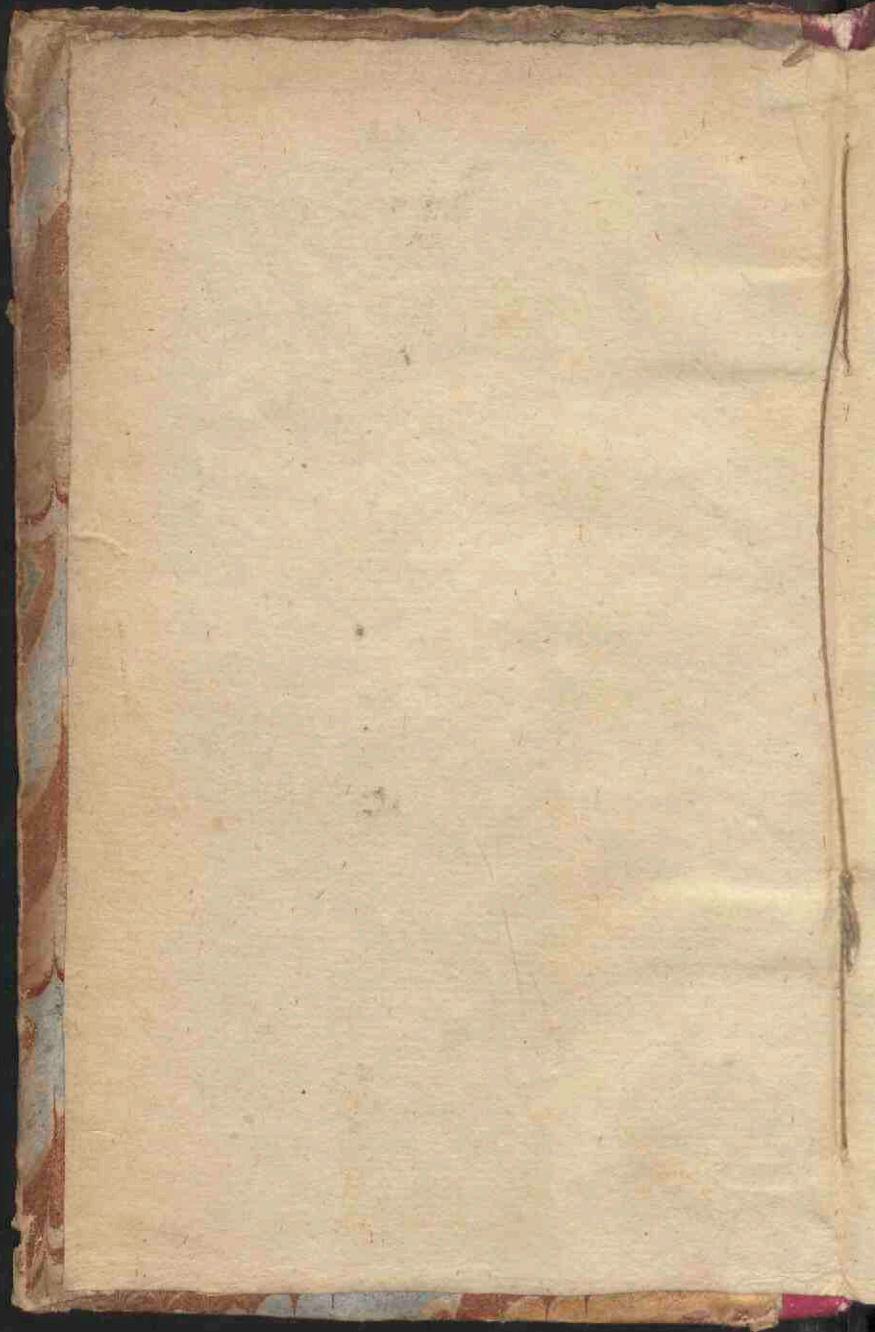
<https://hdl.handle.net/1874/367674>

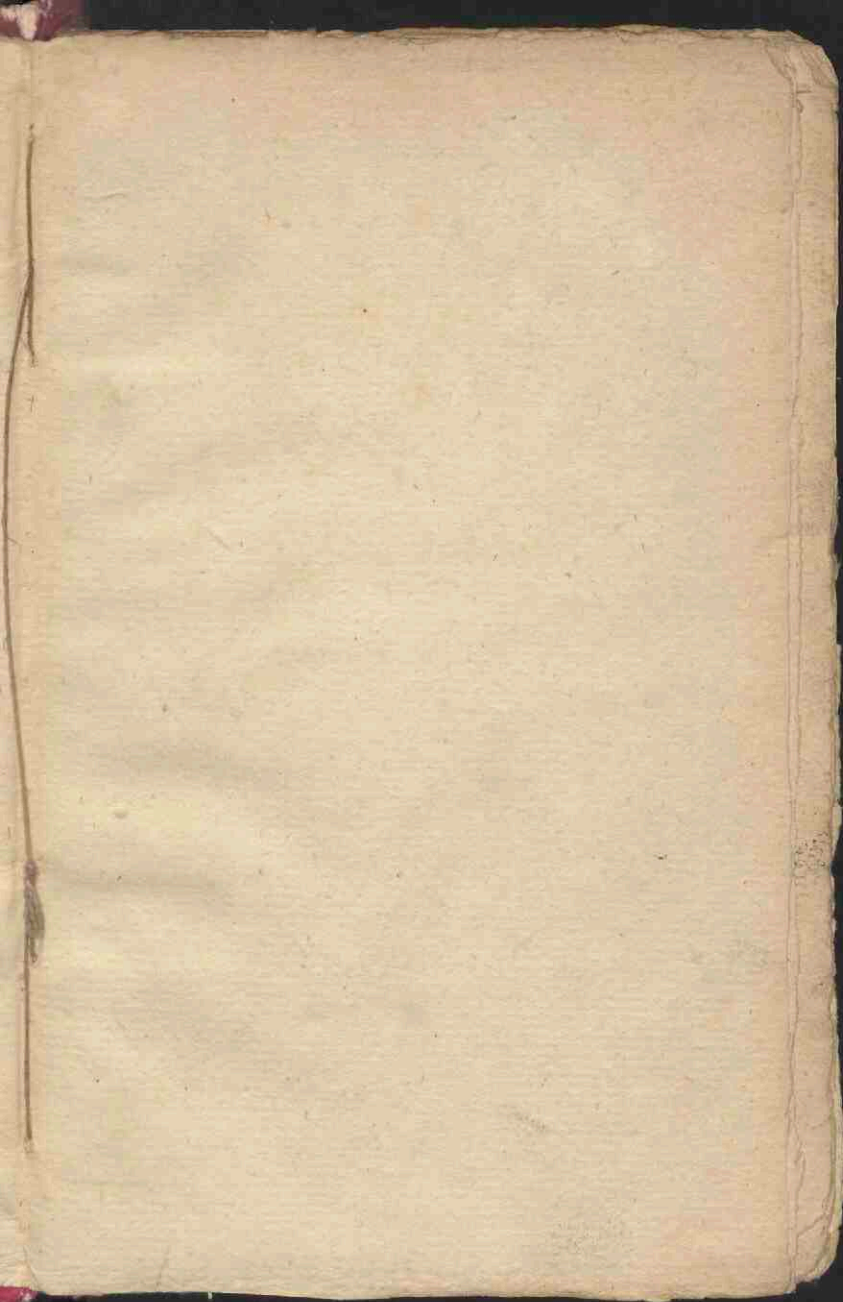
Dr. J. de Winkel
nr. 561

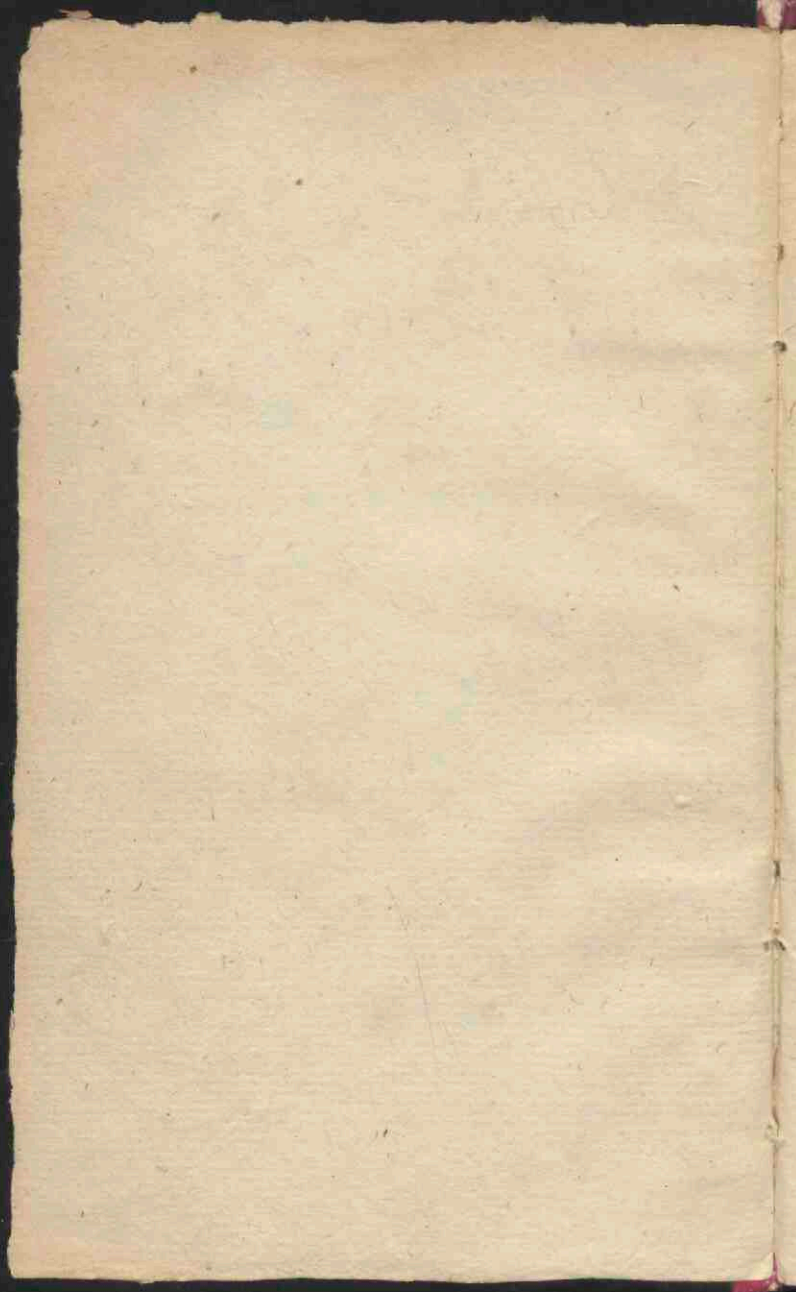
Tooneelstukken

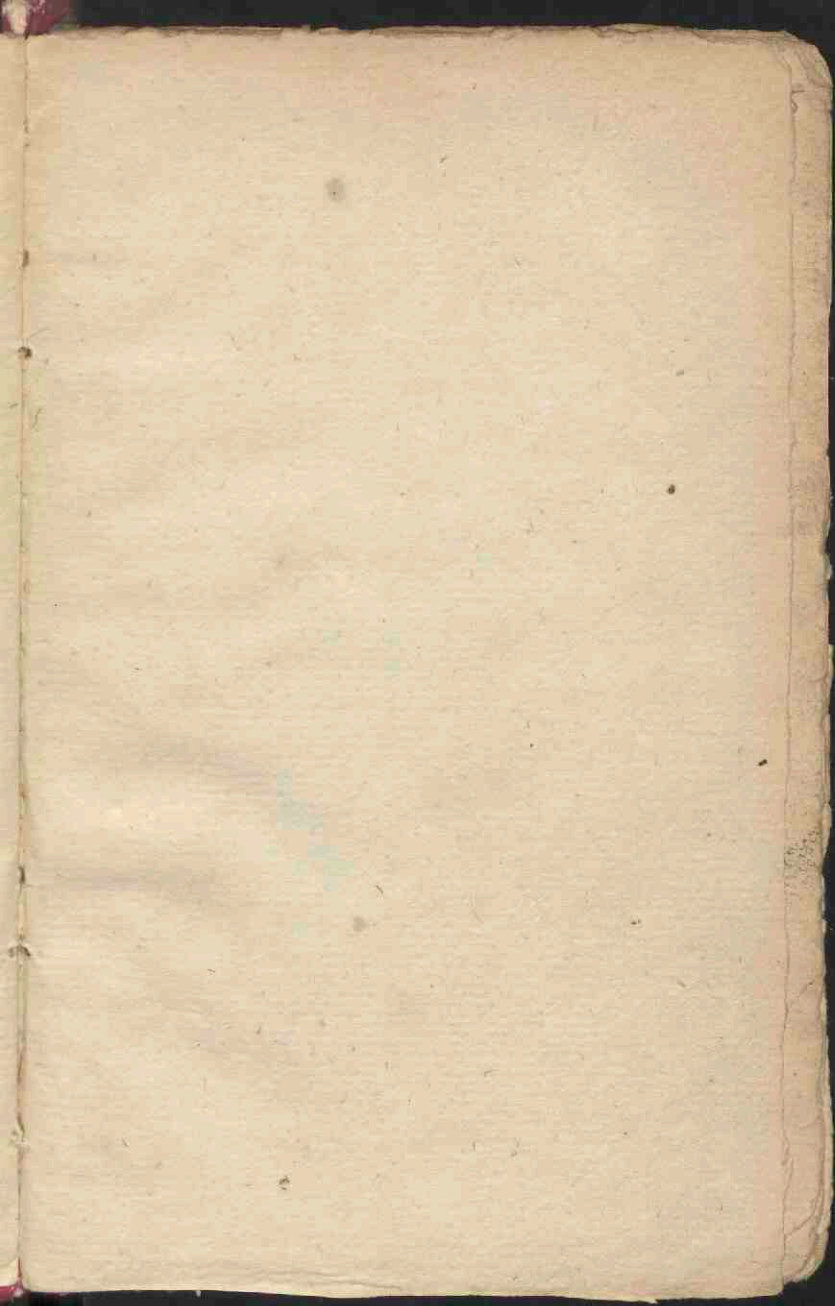
Te WINKEL

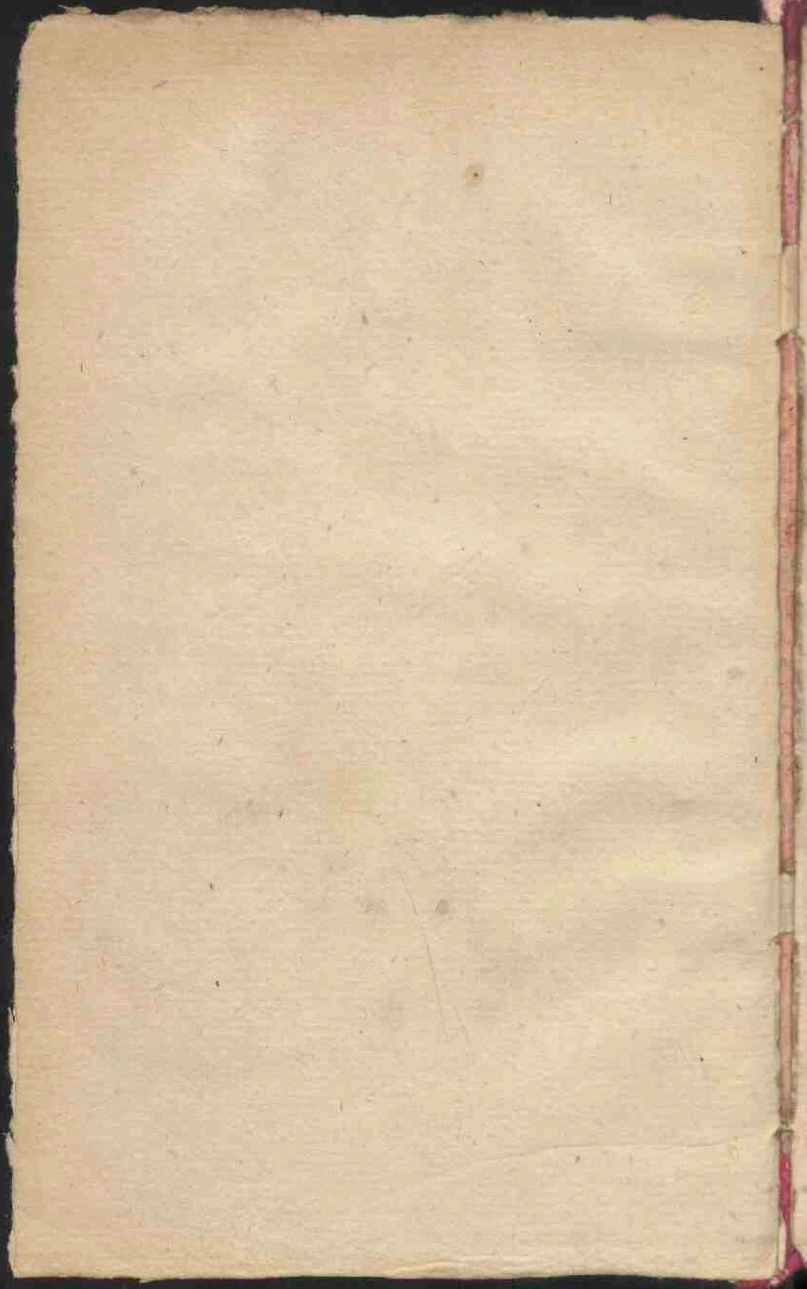
No. 305











205

D E
TRIOMFEERENDE
MEDEMINNAARS,
IN HET
KONSTPALEIS;
B L Y S P E L.

Verfied met verscheide veranderingen van
Tooneelen, Zang, Dans en Kunstwerken.

Den Derden Druk.



BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
VRIJRECHT.

A M S T E L D A M,,
By IZAAK DUIM, Boekdrukker en Boekverkooper,
bezuiden het Stadhuis, 1734. *Met Privilegie.*

THE
MAY 18 1864

1864

1864

1864

AAN

DEN HEERE

JAN JACOB
GLIMMER.

MYN HEER,

Wy komen, met alle eerbiedigheid, aan U Ed. opdraagen, DE TRIOMFEERENDE MEDEMINNAARS IN 'T KONSTPALEIS, zynde een Vervolg van onzen Toets der Minnaars in het Konstpaleis van Fenix; 't geen de eere heeft van, door zyne veelvuldige Veranderingen behagelyk te zyn voor de Aanschouweren. Dit heeft ons aangemoedigt, om dit vervolg, ten dienste van den Schouwburg, onder handen te neemen en op te maaken.

De schikking van dit Blyspel is alleen daar naar gericht, om, met reden, alle de veranderingen van het Konstpaleis te vertoonen, 't geen de Koning Clordiaan, na de

* 2

dood

dood van Fenix zyn Gemaalinne, met veel
nieuwe Konstwerken had vermeerderd.
Deeze, bestaande in veele Sieraaden, Ge-
zangen en Balletten, in het verwisselen van
verscheide Tooneelen, met oopene Gor-
dyn, voor het gezicht der Toezienderen,
die in het eerste Stuk niet vertoond zyn;
willen wy hoopen, Myn Heer, dat niet
minder zullen behaagen als het voornoem-
de; en indien dit aan Uw Ed. liefde tot de
Dichtkonst eenigfins genoeg kan gee-
ven, zal YVER, waar DOOR DE KONST
BLOEID by ons niet verflaauwen, te meêr
nu gy ons de Eere doet van deeze Op-
dragt aan te neemen, dat ons stoffe geeft
van altoos te blyven,

M Y N H E E R,

Uw Ed.

Allerverpligtste Dienaars,

Onder de Zinspreuk,

DOOR YVER BLOEID DE KONST.

C O.

C O P Y E

V A N D E

P R I V I L E G I E .

DE Staten van Holland en Westvrieland doen te weten : also Ons te kennen is gegeven by de Regenten van het Weesen- Oude Mannenhuys der Stad Amsterdam , en in die qualiteyten te samen Eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouwburg aldaar , dat zy Supplianten eenige Jaaren hadden gejoüiffeert van 't Octroy of Privilegie by hen van Ons op den 23. May 1714. geobtaineert, waar by Wy aan hun Supplianten goedgunstelyk hadden geaccordeert, en geoftroyeert, om, gedurende den tyd van vyftien doen eerst agter een volgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebracht, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uytgeeven ende verkoopen, en bevonden dat de Jaaren, by 't voorsz. Octroy of Privilegie genoemt, op den 22. May 1729. stonden te expireeren, en dewyle zy Supplianten ten meesten dienste van den Schouburg, waar van hunne respectieve Godshuizen onder andere mede moeten worden gesustenteert, de voorgenoemde Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert zyn, of in toekomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zoude mogen werden, gaerne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, doen drukken, uytgeeven en verkopen, ten einde dezelve Werken, door het nadrukken van andere, haar luister, soo in taal, als in spelkonst, niet mogten komen te verliefen: en dewyle sulx haar Supplianten na de expiratie van 't bovengemelte Octroy, niet gepermitteert was, zoo keerden zy Supplianten haar tot Ons, reverentelyk verzoekende, dat Wy aan hun Supplianten in kwaliteyten voorsz. geliefden te verleenen prolongatie van het voorsz. Octroy of Privilegie, om de voorsz. Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het ligt te brengen, en ten Toneele te voeren, den tyd van Vyftien eerstkomende, en agtereenvolgende Jaaren, alleen te mogen drukken, en Verkoopen, of te doen drukken, en verkopen, met verbod aan alle andere op seekere hooge Peene by Ons daar tegens te starueeren, SOO IS 't, dat Wy, de Saake, ende 't voorsz. verzoek overgemerkt hebbende, ende geneegen weezende ter bede van de Supplianten uyt Onze regte wetenschap, Souveraine Magt ende Authorityt, deselve Supplianten geconsenteert, geaccordeert, en geoftroyeert hebben, consenteeren, accordeeren, en oftroyeeren hen by dezen, dat Zy, geduurende den tyd van Vyftien

eerst agtereenvolgende Jaaren, de voorsz. Werken, die ten dienften van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, in dier voegen, als zulx by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uytgedrukt staat, binnen den voorsz. Onzen Landen alleen zullen mogen Drucken, doen Drucken, uytgeven ende verkopen, verbiedende daaromme alle ende eenen ygelyken dezelve Werken, in 't geheel, ofte ten deele te Drucken, naar te Drukken, te doen Naardrukken, te Verhandelen, of te Verkopen, ofte elders Naargedrukt binnen den selven Onzen Landen te brengen, uyt te geven, of te Verhandelen en Verkopen, op Verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde of verkogte Exemplaren, ende een boete van drie duysend guldens daar en boven te verbeuren, te Appliceeren een derde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een derde part voor den Armen der plaatzen daar het Casus voor vallen zal, ende het resteerende derde part voor de Supplianten, ende dit r' elkens zoo meenigmaal, als dezelve zullen werden agterhaalt, alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten mer dezen onzen O&troye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hunne schade door het Nadrukken van de voorsz. Werken, daar door in geenigen deele verstaan, den inhouden van dien te autoriseeren, ofte te Advou&eren, ende veel min dezelve onder onze prorextie, ende bescherminge, eenig meerder Credit, aanzien ofte reparatie te geeven, nemaar de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyks zoude influ&eren, alle het zelve tot hunne Lasten zullen gehouden weezen te verantwoorden, tot dien eynde wel expresselyk begerende, dat by aldien zy dezen onzen O&troye voor dezelve Werken zullen willen stellen, daar van geene ge&bbrevieerde ofte geconstraheerde mentie zullen mogen maken, nemaar gehouden weezen, het zelve O&troy in 't geheel, en zonder eenige ommiffie daar voort te drucken, of te doen drucken, ende dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorsz. Werken, op Groot Papier, gebonden en wel geconditioneert te brengen in de Bibliotheek van onze Universiteyt te Leyden, binnen den tyd van zes weeken, na dat zy Supplianten dezelve Werken zullen hebben beginnen uyt te geeven, op een boete van zes hondert guldens, na expiratie der voorsz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve van de Nederduytsche Armen van de plaats alwaar de Supplianten wonen; voorts op peene van met 'er daad versteeken te zyn van het effect van dezen O&troye. Dat ook de Supplianten, schoon by het ingaan van dit O&troy een Exemplaar geleverd hebbende aan de voorsz. Onse Bibliotheek, by zoo verre zy gedurende den tyd van dit O&troy deselve Werken zouden willen herdrukken met eenige Observati&en, Noten, Veranderingen, Correcti&en, Vermeerderingen of anders, hoe genaamt, of ook in een ander formaat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van dezelve Werken, geconditioneert als voren, te brengen in de voorsz. Bibliotheek, binnen deselve tyd, en op de boete en penaliteyt, als voren. Ende ten eynde de Supplianten desen onsen Consente ende O&troye mogen genieten als naar behooren, lasten wy allen ende een ygelyk, die 't aangaan mag, dat zy de Supplianten van den inhoud van dezen doen, laten, ende gedogen, rustelyk, vrede-lyk

lyk, ende volkomentlyk genieten ende gebruyken, cesserende alle belet ter contrarie. Gegeven in den Hage, onder onzen Grootten Zegele hier aan doen hangen op den zeventwintigsten Mey, in 't Jaar onzes Heeren en Zaligmakers duysend zevenhonderd agtentwintig.

J. G. V. Boetzelaar.

Onder stond, ter Ordonnantie van de Staten,

was getekent

W ILLEM BUYS.

Lager stond,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Ofsroy, ter hand gestelt by Extraet Authenticq, haar Ed. Gr. Mog. Resolntien van den 28. Juny, 1715, en 30. April, 1728, ten einde om zig daar na te reguleeren

De REGENTEN van het WEES- en OUDE MANNENHUIS hebben in hunne voorsz. qualiteit, het Recht der bovenstaande Privilegie, alleen voor den tegenwoordigen druk, van DE TRIOMFEERENDE MEDEMINNAARS, *Blyspel*; vergund aan IZAAK DUIM.

In Amsteldam den 4. October, 1734.

VER-

VERTOONERS.

CLORDIANUS, Koning van Thraciën en Achaijen.

FENICIA, Dochter van Clordiaan en Fenix.

CLORDIANUS, onder de naam van Erumédes, gewaande Zoon van Hianisba.

HIANISBA, Koningin van Mauritanien.

ARISTINUS, Koning van Dalmatië, wel eer bekend onder de naam van Poliarchus.

ISMEENE, onder de naam van Elize, Priesterin van Pallas, Zuster van Aristinus.

DORINDE, Voedster van Fenicia.

CLELIA, Onderpriesteres in Pallas Tempel.

THIMANTES, Vertrouweling van den Koning van Thraciën.

LAKUS, Hoofdman van de Lyfwacht.

LEKANOR, Vertrouweling van Fenicia en Aristinus.

GOBRIAS, Hoofdman van Aristinus Zeevloot.

GELANOR, Dienaar van Aristinus.

APOLLO.

AURORA.

1 }
2 } GEWAANDE GEESTEN.

3 }
VENUS.

REI VAN ZINGENDE EN DANSENDE.

ZWYGENDE.

De Uuren van den dag.

Gevolg van Hofstoet en Lyfwachten.

Het Tooneel is buyten, en in 't Konstpaleis van Thraciën.

D E

TRIOMFEERENDE
MEDEMINNAARS,
B L Y S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

G O B R I A S , L E K A N O R .

G O B R I A S .

W At was 't geluk my goed, dat, na my 't on-
weêr scheid
Van myne meesters vloot, gy, met uw schip,
my preide:

En noch te meêr, toen ik daar vond myn konings vriend,
Die in 't geheim zyns mins zo trouw hem heeft gediend.
'k Had last, indien ik van de vloot kwam af te raaken,
En 't eerst hier lande, my, aan u, bekend te maaken,
Op dat Lekanor my mogt melden in wat staat
Haar zyn Prinses bevind, en wat hier omme gaat.

L E K A N O R .

Ik dank Neptuin, die my op zee u deed ontmoeten.
Mogt ik by Gobrias Prins Aristinus groeten,
Myn vreugd zou grooter, en myn zorg veel kleender zyn.
Prinses Fenicia, die haast, naar allen schyn,
Met Erumédes zich in 't huw'lyk moet begeeven,
Door 't Koninklyk bevel, ondanks haar tegenstreeven,
Zou hoopen door zyn komst te ontgaan dit trouwgeval,

A

't Geen

2 DE TRIOMFEERENDE

't Geen anders licht door dwang zyn voortgang nemen
 En, ongetwyfelt, was zy al in de echt verbonden, (zal.
 Had Hianisba aan den Vorst geen brief gezonden;
 Verzoekende, dat toch die trouw niet zy verricht
 Voor haare herwaarts komst, om reden van gewigt.
 En mooglyk is zy reeds vertrokken naar deez' stranden,
 En kon, wyl weêr en wind haar diend, in 't kort hier
 landen.

Indien uw Vorst voor haar niet hier komt, is 't gedaan.

G O B R I A S.

De wind is goed, myn Heer. Ik heb u doen verstaan,
 Op welk een hoogte dat de storm my van hem wenden.
 Ik twyfel niet eer dat den dag zal zyn ten enden,
 Kan hy met zyne vloot geland zyn aan deez' kust.
 Maar, stellen wy het hart van zyn Prinses gerust:
 Breng my ten hoof, dat ik myn dienst haar aan mag bieden.

L E K A N O R.

Ik twyfel, Heer, of 't daar wel veilig kan geschieden.
 Ik heb met voordacht u in deeze plaats geleid,
 Daar zulks geschieden kan, met meerder zeekerheid.
 De Tempel, die van ver zich opdoet voor uwe oogen,
 Waar in een Priesterin, van ongemeen vermoogen,
 Haar woonplaats houd, is die van Pallas, en Diaan;
 Daar komt de Ryksprinses meest alle morgen gaan,
 En stort, voor 't hoogaltaar, haar vierige gebeden.
 't Gewoonlyk uur genaakt dat zy zal derwaarts treden.
 Hier kunnen wy bespiên gelegenheid, en tyd.

G O B R I A S.

'k Vind goed, ô ed'le ziel, uw voorzorg, en uw vlyt.
 Maar myn nieuwsgierigheid tracht u iets af te vergen.

L E K A N O R.

Is 't van uw Vorst? spreek vry, ik zal u niets verbergen.

G O B R I A S.

Ja, Heer. Na dat de Vorst zyn vader by de Goôn
 Gerust was, die weleer hersteld wierd op zyn troon
 Door uwen Koning, wierd myn Prins ten troon verheven.
 Maar door begeerte en lust tot reizen aangedreeven,

Liet

Liet hy de Koningin in handen 't ryksgebied.

'k Heb u verhaald wat daar, in dien tyd, is geschied.

Hoe zy, eer dat de Prins in 't ryk kwam weêr te keeren,
Haar zoon alleen niet, maar ook dochter moest onbeere-

ren,
Die schelms door Philidor werd uit het Hof geschaakt,
En t'zaam om 't leeven, zo 't gerugt zegt, zyn geraakt.
Nu wenschte ik wel dat gyne in 't breede eens woud
verklaren, (ren.

Den oorsprong van myn Vorst zyn liefde, en wedervaa-
LEKANOR.

Wel aan: 'k zal u voldoen, myn Heer, zo ver ik kan.

De Prins Licogenes, een trots staatzuchtig man,

Een Thrafer van geboorte, uit vorstelyke looten,

De magtigste in het ryk van zyne tydgenooten,

Wierd, in 't hoogmoedig hart, door staatzucht, zo ver-

Dat hy Fenicia, den Vorst zyn eenig kind, (blind,

Verzoeken dorst ten echt, om aan de kroon te komen.

De Vorst, die dit verzoek niet wel had opgenomen,

Heeft, vol van gramschap, hem de Ryksprinses ontzeid:

Licogenes ontstak in heete toornigheid,

Is heim'lyk uit het hof, en uit de stad geweeken,

Om de ingebeeelde hoon, hem aangedaan, te wreeken,

En bragt, na weinig tyds, een leger in het veld;

Terwyl de Koning, van Fenicia verzeld,

En 't hofgevolg, zich kwam in 't Konstpaleis onthouwen,

't Geen eertyds Fenix, zyn Vorstin, had laten bouwen;

Maar na haar dood, door hem, vergroot met meerder

GORIAS. (konst.

'k Hoop de eer te hebben dat te aanschouwen, door uw
gonst.

'k Hoorde in Dalmatië daar wond'ren van gewaagen.

LEKANOR.

De Vorst dan wierd in 't eind gewaarschouwt, voor de
laagen

Van zynen vyand, die wreedaardig, naar zyn kroon,

Zyn kind, en leeven dong, dies heeft hy opontboon

Zyn lyffchutbenden, en trouwhartigste oorlogsfchaaren;
 En liet zyn dochter, op den sterken Burgt, bewaaren,
 Die aan de zee kant legt, by 't westeind van de stad;
 Daar vrouw Dorinde alleen den vrijen toegang had,
 Om uit en in te gaan. 't Gebeurde na drie dagen,
 Dat zy een vreemde maagd, erbarmlyk hoorde klaagen,
 In Pallas Tempel, die, beweene de haar druk,
 Haar kenbaar maakte haar rampspoedig ongeluk.
 Dorinde, in 't einde, met Lavinia bewoogen,
 Kreeg van den Vorst verlof, geneigt tot meêdedoogen,
 Datze in den dienst wierd van de Ryksprinses gebragt.
 Daar speelde zy haar rol zo konstig, naar de kracht
 Van 't sneedigste vernuft, dat zy, in weinig weeken,
 Den prys, van 't jufferlyk gevolg, heeft weggestreken,
 En van Fenicia als zuster wierd bemind.
 't Geschieden op een nacht, wanneer de Vorst, gezind
 Te slaapen op 't kasteel, zich had te rust begeeven,
 En maar Lavinia alleen was opgebleven
 By haar Prinses, tot in het midden van de nacht,
 Dat vier vermomde, sterk gewaapend, onverwacht
 Ter deure indrongen, om Fenicia te schaaken.
 Lavinia, zo dra als zy hen zag genaken,
 Sprong op, en rukte, met verwonderlyke vaart,
 Een van de schelmen uit de handen 't schild en zwaard,
 Heeft drie van deeze vier stouthartig om doen komen,
 Vervolgde de ander, die de vlugt reeds had genomen,
 Tot aan de slaapplaats van den Koning, die, van vier
 Verraders, desgelyks besprongen wierd. Zy, fier
 En dol, gelyk een leeuw die brullende is aan 't woeden,
 Als hy gevoeld dat kop en hals en lenden bloeden,
 't Getal zyns vyands niet ontziet, maar in den nood,
 Verscheurd, al dien hy vat, zyn wraak wil, of de dood;
 Zo vloog zy op hen in, daar zy den Vorst ontzette,
 Op 't punt van sterven, en dat gruwelstuk belette.
 En noch twee schelmen, wyl de wacht raakt in 't ge-
 weer,
 Die de and're boeide, met haar sabel sloeg ter neêr.

G O B R I A S.

Zulk een Heldin slapt ver verby der helden schreeden.

L E K A N O R.

Gy zult straks wie zy was wel hooren uit myn reden.
 Na dit geval, terwyl de Koning zich herstelt,
 Keerd zy op 't snelste naar Fenicia, en meld
 Haar, in het kort, hoe zich de zaak had toegedragen.
 Dat al de schelmen zyn gevangen, of verslaagen,
 Dat zy een man was, uit een koninglyke stam,
 Die hier in Thraciën, om haare schoonheid kwam;
 En, zich in manskwaad, haast nader zou ontdekken,
 Maar nu in 't heimelyk wilde uit den burgt vertrekken,
 't Geen stil geschieden eer nog 't morgenrood verscheen.
 De Koning, eind'lyk, naar zyn dochter toegetreën,
 Vroeg waar zy was die hem behouden had het leven.
 Maar geen der Wachters die 't recht kon te kennen gee-
 ven.

De één riep, het is geen mensch, maar Pallas zelfs ge-
 weest;

Een ander, dat zy snel, gelyk een vlugge geest,
 Verby hem was gesnort; een derde, kwam verklaaren,
 Dat zy, in vuur en vlam, was in de lucht gevaaren.
 Waarom de Koning, als den oorlog was gedaan,
 Het beeld van Pallas, in den Tempel van Diaan,
 Ter dankbaarheid van zyn verloffing heeft doen zetten,
 Daar zy gevierd word met schelklinkende trompetten.
 Inmiddels kwam de Prins, uw Heer, met wond're konst,
 In mannelyk kwaad, door Vrouw Dorindes gonst,
 Op Poliarchus naam, zyn Minnaares te aanschouwen.
 Die hy zyn stam en staat kwam te eenemaal te ontvou-
 wen.

Kortom, hy won haar hart, door zyn verdienste en min.
 Het ov'rig weet gy, hoe... Maar 'k zie de Priesterin
 Elize, 't is vergeefs, myn Heer, naar myn gedachten,
 Hier meêr te toeven; gaan wy haar by 't hof opwachten.

6. DE TRIOMFEERENDE
T W E E D E T O O N N E E L.

ISMEENE onder de naam van Elize, CLELIA.

ISMEENE.

NEen: zoude ik nu den Vorst ontdekken wien ik ben?
Is 't niet genoeg dat ik myn eige rampen ken,
Daar 't wreedste Noodlot my gestaadig mee' komt plaagen?
Schoon dit my eenigfins kan troosten in myn klaagen,
Dat Polidoor, die my geschaakt had, en op zee
Gevoerd, op 't oogenblik, als hy op 't heftigst' streë,
Om myne kuifheid, die gevaar liep van te sterven,
Zyn leeven, schip en buit, moest door een roover derven,
Op welkers kiel myn eer, na 't driemaal had gedaagt,
Van 's roovers opperhoofd, wierd desgelyks belaagt.
Wanneer een felle storm en onweêr uit zyn handen,
My redde, en op deez' kust zyn zeekasteel deê stranden,
Daar ik gelukkig wierd geborgen met de boot;
De Roovers, en hun Hoofd, door 's konings volk gedood,
Die, deernis hebbende met my, myn schoonheid roemde,
Als ik me Elize, en 't kind een's Sierisch hopman noemde,
Met wien ik reisde, en van deez' Roovers, onverwacht,
Besprongen in een botch, daar hy wierd omgebragt,
Door deezse scheimen op hun rooffchip wierd gesnooten.

CLELIA.

't Is waar, Prinses, gy hebt my meenigmaal doen weten
Wie dat gy zyt, en hoe gy by Vorst Clordiaan
Ontfangen wierd, die, met uw ongeluk begaan,
U kwam tot Priesterin in Pallas tempel stellen.
Maar, voeld uw hart zich niet om uwe moeder kwellen?
De Koninginne van Dalmatië, die 't Ryk
Als Weduwe regeerd, beweene gelyk, (ken,
Uwe, en uw 's broeders dood. Ga haar tot troost verstreken-
En wilt den Koning dat ge Ismeene zyt ontdekken,
Want zyn Vorstin is uw Vrouwmoeders Nicht ge-
weest.

Wat wederhoud u?

Is-

ISMEENE.

Ach!

CLELIA.

Waar zyt gy voor bevreesd?

Wat doet u zuchten?

ISMEENE.

Ach! de Koningin myn moeder,
 En Aristinus, myn doorluchte en waarde broeder.
 Geërrinnert my te recht, dat ik in deezen staat,
 My zelve schuldig maak aan onvergeev'lyk kwaad.
 Niets moest my liever zyn als 's moeders aangezigt.
 'k Moest aan den Koning, aan Fenicia myn nichte,
 Ontdekken wie ik ben, en myn verdriet ontvliên,
 Om niet te zien, 't geen ik hier blyvend', vrees te zien.

CLELIA.

Wat vrees gy hier te zien?

ISMEENE

Een huw'lyk, tot myn smarte,

CLELIA.

Een huwelyk! en wiens?

ISMEENE.

Vertrouwde van myn harte,
 Het is het huw'lyk van Fenicia.

CLELIA.

Kan't zyn!

ISMEENE.

Ik draag, wanhoopende, een verborge minnepyn,
 Aan my alleen bekend, zelf't voorwerp van myn zinnen,
 Prins Erumédes, die myn ster my dwingt te minnen,
 Is onbewuft van 't vuur dat heym'lyk in my blaakt,
 En zulks is niemant, als u, nu bekend gemaakt.

CLELIA.

Wanneer, en waar door, wierd gy tot die min bewoogen?

ISMEENE.

Door zyne deugden, en 't aanschouwen van zyn oogen,
 Eer dat hy was bekend voor Hianisba's zoon;
 Eer hem Vorst Clordiaan, zyn dochter met de kroon
 Had opgedraagen, heeft deez' vlam begin genoomen.

8 DE TRIOMFEERENDE

Ik zag hem dagelyks omtrent den tempel koomen,
 Daar ik hem menigmaal verbaaft vont slaan, vervoerd
 In zyn gedachten, als hy, door myn komst ontroerd,
 My zuchtende aanzag, en met de uiterste eerbied groete,
 Doch sprak nooit, als ik hem in zulk een staat ontmoete.

CLELIA.

Dit schynt my toe als of uw glans zyn hart verwon.

ISMEENE.

Zulks weet ik niet, maar wel dat toen myn smart begon.
 Ook dat hy in dien staat nooit voor my is verscheenen,
 Sints hem de Vorst wou met Fenicia verëenen.

'k Ontdek my niet voor ik dit hnuw'lyk zie volbragt,
 't Geen naar de komst alloen van Hianisba wacht,
 Met welkers zutter, dat de Vorst, voor Fenix, paarde
 In 't heim'lyk, doch zy sturf, en 't krooft dat zy hem baarde,
 Toen hem zyn Vader naar 't berucht Atheenen zond.

Dit word nu eerst bekend, en gaat van mond tot mond.

CLELIA.

(heden,

'k Heb 't meer gehoord. Maar gy, die door uw schrande-
 Sint gy hier kwaamt de plaats van Priesterin bekleeden,
 Veel wonderen verricht, daar elk voor staat verstoimt;
 't Geen 't hof, ja zelfs den Vorst gantsch vreemt te vooren
 Als uw verheeven geeft, met listig ondervraagen, (komt,
 Verborgeneën ontdekt, door toebereide laagen;

Weet gy geen middel tot verbreking van deez' trouw?

ISMEENE.

(vrouw

Zagt. 'k Zie Dorinde komt. De ontrouwe Voedster-
 Heeft haar Prinses verraân, door eerelooze trekken.

'k Zalze u flus melden. Wilt alleen hier met haar spreken,
 En vraagen wat de Bruid deez' morgen heeft belet,
 Voor 't altaar van Diaan, op te off'ren haar gebed.

DERDE TOONEEL.

DORINDE, CLELIA.

DORINDE.

'k **Z**ie de Opperpriesterin, haar Medepriesteresse
 Verlaaten op myn komst. ontwykt my uw Mee-
 stresse? Wat

Wat 's de oorzaak? 'k zag dat zy ontstelt was aan 't gezigt.

CLELIA.

Zy scherpt haar geest, om aan een Vraagstuk van gewigt
En diepe duisternis, haar onlangs voorgeschreeven,
Door 't vuur dat haar bezielde, opheldering te geeven.
Zy wilde een oogenblik alleen zyn, onverzeld.
Maar, zo 't geoorloft is, 'k verzoek dat gy my meld,
Waarom de Ryksprinses nalaatig is gebleeven
In haaren Tempeldienst?

DORINDE.

'k Zal 't u te kennen geeven.
'k Verwacht haar hier. De Vorst heeft haar belet gedaan.
Zo als zy was op weg, om herwaarts heen te gaan,
Kwam hy haar tegen, deed haar hofgezin vertrekken.
Dat hy vergramt was, kon zyn weezen ons ontdekken.
De reeden weet ik niet. 'k Vertrok, naar mynen pligt.
Dit kan ik u alleen maar geeven tot bericht.

CLELIA.

Zy komt. 'k Vertrek, Mevrouw, op datze aan u de reden
Van 's Konings gramschap moog in vrygheid ontleeden;
Terwyl ik aan Elize ontvouw dit vreemd geval,
En zy by 't altaar uw Prinses verwachten zal.

VIERDE TOONEEL.

FENICIA, *Gevolg van Hofjuffers*, DORINDE.

FENICIA *tegens haar Gevolg.*

Laat ons alleen, ik kan uw dienst nu wel ontbeeren.
'k Zal met Dorinde in 't kort weêrom ten hove keeren.

VYFDE TOONEEL.

FENICIA, DORINDE.

FENICIA.

Dorinde, ach! welk een ramp of my weêr naakende is!
De Koning heeft my straks, vol van ontsteltenis,
En heere toornigheid, iets schamper toegebeten,

Waar van ik de oorzaak noch de rechte zin kan weeten.
 Ontrouwe, sprak hy, 'k zweer, zo gy my hebt onteerd,
 Dat ik, eer dat de zon haar glansryk aanzigt keert
 Beneden ons, en daar een nieuwe dag doet daagen,
 U zal uw misdaad doen op 't deerelykft' beklaagen.
 'k Vroeg wat ik had misdaan. Hy trad gram van my af,
 En zeide; snoode Ziel, verwacht in 't kort uw straf.

DORINDE.

Mevrouw, ik schrik!

FENICIA.

Ik hem onteerd? hoe moet ik 't achten?
 Ik kan dier woorden zin geensfins met myn gedachten
 Begrypen. Meend den Vorst dat ik my heb misgaan
 Aan vuile onkuifschheid, met wat vorst of onderdaan?
 Gy als myn voedster, weet, al wat ik heb bedreeven.
 Heb ik myn ftam of naam ooit schandvlek aangevreen?
 Heb ik dien Koning ooit, myn vaders bontgenoot,
 Rodirobanus, die dit ryk met zyne Vloot
 Kwam redden, toen den Prins Licogenes, verwaaten,
 Naar myn bezitting stond, iets gonflics toegelaaten?
 'k Begreep zo wel als myn heer vader, dat een prins
 Van zoo beroemden magt den nabuur allesfins
 Tot groot naaryver zou verwekken. Deez' twee stormen
 Ontkomen, moest, door dwang, myn zinlykheid zich
 vormen,
 Om, in deez' vredenstyd, Prins Erumédes trouw
 Te aanvaarden. 'k Heb 't gedaan, en voel daar van be-
 rouw.

DORINDE.

Waarom, Mevrouw?

FENICIA.

't Is waar, 't kan my niet zyn geweeten.
 Vorst Aristinus heeft zyn pligt en woord vergeeten.
 U, en Lekanor, is alleen 't geheim bekend
 Dier zuiv're liefde, en heeft die ooit myn eer gefchend?
 Zo daar door nu de Vorst tot gramschap wierd bewoo-
 gen,

Heeft

Heeft my één van u tweeën verraan en schelms bedroogen.

DORINDE.

'k Hoop niet dat myn Printes mistrouwen heeft op my.

FENICIA.

O neen, Dorinde, & neen! gy zyt myn Voedster, gy Zyt by my niet verdacht. Lekanor heeft myn Vader Door loogentaal misleid. Hy, hy is myn verrader. Waar 't zo niet, hy had my nu al bericht gedaan, Hoe in Dalmatië zyn boodschap is vergaan. Myn Minnaar wist dan klaar den stant van Minnareffe, En ik, waarom hy niet tot hulp van zyn Prinsesse Naar Thraciën zich spoeid, gelyk hy had beloofd, En of me een anders hart ook heeft zyn hart ontroofd.

DORINDE.

Het een, noch 't ander, zoude ik niet in twyfel trekken. Lekanor kwam gewis den Vorst uw liefde ontdekken. 't Onrecht vermoeden, en des Konings gramschap, spuit Uit die ontdekking. Voorts, zo u uw held tot bruid Begeerde, moest hy zich lang hebben hier begeeven. Heeft hy u sints zyn vlugt wel ooit een brief geschreeven, Of afgezant gestierd tot uw vertrooffing? en Indien ik zeggen zal als ik van oordeel ben, Men mag rechtvaardig zyn geveinsde min mistrouwen. Waarom kwam hy zyn staat niet aan den Vorst ontvouwen?

Waarom het gantsch geval zyns liefde niet verklaard?
Hoe hy in 't vrouwekleed zyn leeven had bewaard;
Op Poliarchus naam hem zo veel dienst beweezen:
Moest hy toen minder voor uw's Vaders gramschap vreezen,

Als naderhand, wanneer hy hier met zyne vloot
Weërkeeren zou, vol pracht, en u tot echtgenoot
Verzoeken van den Vorst?

FENICIA.

Uw oordeel steunt op reden.

Ja, Aristinus heeft, door zyne listigheden,

Myn

Myn lichtgeloof misbruikt, ô hoon! ô spyt! ô schand!
 Ontrouwe Minnaar! valsche! oneed'le bloedverwant!
 'k Zal van den laster, door Lekanor my besteeken,
 My zuiv'ren, en eerlang, my, aan u beide, wreeken.
 'k Zal my verbinden in het huuw'lyk, met vermaak,
 Aan Erumédes, en, ontdekkende de zaak,
 Hem, en myn vader, u, met oorlog doen bestooken.
 Ik voel, van gramfchap, 't bloed door al myn aad'ren kooken.
 'k Hoor iemand. Gaan wy naar Dianaas Tempel, daar
 Ik daaglyks ben gewoon te knielen voor 't Altaar.

Z E S D E T O O N E E L.

KONING, THIMANTES.

THIMANTES.

'k **H**Eb Pallas priesterin, ontdekt uw vrees voor schanden.

Zy zal haar Altaar doen, tot uw verlichting, branden.
 Door haar werd u, van daag, het groot geheim ontdekt,
 Of zich de Ryksprinses met oneer heeft bevlekt,
 Die 'k niet geloof dat ooit de deugd zo heeft vergeeten.

KONING.

Wel hoor dan naar deez' brief, die zal 't u klaar doen weeten,
 Rodirobanus schreef die zelf. Wilt gy meêr blyks?

De Koning leeft.

DOorluchte Koning, vriend, en bondgenoot myns ryks;
 Ik dank den Hemel die myn boeijens heeft doen slaaken,
 Toen ik Fenicia dacht tot myn Bruid te maaken.
 En ben op 't hoogst' verblyd myn min te zien ontzeid,
 Wyl Poliarchus heeft geplukt haar eerbaarheid.
 Hy 's die, die, in 't gewaad eens vrouws, u heeft bedrogen;

Ja die Lavinia, met wien gy waard bewoogen,
 En zond haar op uw Burgt, ten dienste van uw kind,
 De

De valsche Pallas, die gy eerd, door waan verblind.
 Laat Erumédes met zyn schoone Bruid vry pronken.
 'k Misgun 't hem niet: maar voel myn hart tot wraak ont-
 vonken

Op hem, die lasterlyk beticht heeft myne trouw,
 En u gezegt, dat ik uw Dochter schaaken wou.
 Maar van myn hoon werd best door 't oorlog wraak geno-
 men.

Ik wilde niet dat u deez' brief ter hand zou komen,
 Als na zes maanden, dat ik zeilde van uw strand.
 Verwacht my haast weêrom, tot beet'ring van myn schand.

Rodirobanus.

THIMANTES.

'k Sta verwerd in myn gedachten.
 'k Durf 't voor geen waarheid, noch voor geen onwaarheid
 achten.

KONING.

Ga naar Fenicia, zeg dat haar hofgezin,
 En zy, uit mynen last, zich moet ophouden, in
 Den Tempel van Diaan; laat haar dien brief doorlezen.
 Let heel naauwkeurig, en aandachtig, op haar weezen.
 'k Ga naar myn lustpaleis; en, als gy 't hebt volbragt,
 Keer naar den Tempel, daar ik u, en haar verwacht.

Einde van het eerste Bedryf.

DE TRIOMFEERENDE
TWEEDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

Het Tooneel verbeeld een Lusthof, voor aan de zyde staat een verbeeven troon, in 't midden van 't Tooneel, een fontein, aan weerzyde het beeld van Pallas en Diana, en voor yder een Altaar.

ISMEENE, *onder de naam van Elize, als Priesterin;*
CLELIA, *Onderprieesterin.*

CLELIA.

GY schynt, in uwen geelt, vol droefheid opgetoogen.
GHeeft Erumédés op uw hart zo veel vermoogen.
Of is 't Fenicia, uw medeminnares,
Die nu beschuldigd word met ontrouw?

ISMEENE.

Die Prinſes

Was nooit zo ver ontaard van deugdelyke zeden,
Dat zy haar kuifche deugd dus reuk'loos zou vertreden.

CLELIA.

Hoe! is u dit bewuſt?

ISMEENE.

Zulks was my lang bekend,
En hoe Dorinde heeft haar trouw en pligt gelchend.
Rodirobanus, die zy al 't geheim ontvouwde,
't Geen haar Fenicia, in 't heimlyk, toevertrouwde...

CLELIA.

Waar hebt gy dat ontdekt?

ISMEENE.

By gintsche watervlied,
Daar haar byeenkomst was, heb ik ze vaak verſpied
In 't dichte kreupelboſch door ſchaaduwryke bladen.

CLELIA

Hoe dorſt zy haar Prinſes, zo onbedacht, verraden?

ISMEENE.

Wat durft die niet beſtaan, die door de aantreklykheên
Van 't goud, op 't vinnigſt, word in zyn gemoed beſtreên?

CLE-

CLELIA.

Maar zeg, wat heil u staat van deeze proef te wachten,
Waar door ge uw hartweê in 't minste kunt verzagten?
Prins Erumédes, daar uw ziel gestaag naar haakt...

ISMEENE.

Die zuivre liefde, die in mynen boezem blaakt,
Heeft my door haare magt zo heevig nooit bestreeden,
Dat ik myn achtbaarheid om haar zou overtreden:
'k Heb Erumédes zelf die nooit ontdekt, noch zal,
Wyl hy Fenicia bemind, in wat geval
't Ook zyn mag, nooit aan hem ontdekken, maar bepaalen
Myn liefdensdriften, die myn kuifche ziel bestraalen.

CLELIA.

Maar de eerste hartstocht van de min heeft groote kracht,
Al wieze trest, Mevrouw, bevind zich buiten magt,
En laat zich blindelings aan haare ketens binden;
Om tot verlichting van haar smart iets uit te vinden,
Gebruiken zy daar toe, zo haaren aanslag mist,
(Zo magtig is de drift der min) bedrog en list;
Ja, geen verliefde ziel, zal de ongevallen schroomen,
Noch schrikken voor 't gevaar, om tot zyn wit te komen,
Maar volgen moedig na 't geen hem de liefde raad.
En gy kunt, zo gy wilt, voor uw bedroefde staat....

ISMEENE.

Zeg, door wat middel, wyl Fenicia, op heden,
Met Erumédes staat in 't huuwelyk te treden,
Zo dra haar Majesteit, zyn moeder, is geland.

CLELIA.

By deez' gelegenheid doet liefde u onderstant,
Ja, meêr als gy van haar zou immer wenschen konnen.
Deez' konstige Fontein, door uw vernuft verzonnen,
Indien gy 't wagen durft, zal 't rechte middel zyn,
Om te eindigen uw smart en droeve minnepyn;
Dies volg myn raad, Prinses; zo kunt gy uwe liefde
Haast kroonen met die geen die uwe borst doorgriefde.

ISMEENE.

Maar hoe zou zulks geschiên?

CLE-

CLELIA.

Fenicia, uw nicht,
 Gelyk u is bekend, word valschelyk beticht;
 En, om haar onschuld aan zyn Majesteit te toonen,
 Zo komt zy herwaartsaan; gy moet haar niet verschoonen,
 Maar schuldig maaken aan de schuld, waar mede zy
 Beschuldig word, Prinses, 't is in uw magt, zo gy
 Maar slegts kloekmoedig zyt om deeze kans te waagen,
 Ik zal u moedig in dien aanslag onderschraagen,
 Die niet mislukken kan indien gy maar besluit.

ISMEENE.

Die snoode raad, die gy dus onbedacht my uit,
 Ontrouwde Clelia, ontvonkt, in myn gedachten,
 Een misvertrouwen, daar ik my heb voor te wachten.
 Wie heeft in uw gemoed dien helschen raad geprent,
 Daar gy Fenicia, en my op 't hoogst meê schend?
 Wie heeft dus onbeschaamd u hier toe aangedreeven?

CLELIA.

Indien ik heb misdaan, 'k schenk u daar voor myn leven.

ISMEENE.

Hoe! hebt gy niet misdaan, ontrouwe, daar gy my,
 Dus onbezonne raad, door deez' bedriegery,
 Myn achtbaarheid, en plegt dus reuk'loos te overtreden?

CLELIA.

Bedwing uw toorn, Mevrouw, en uw oploopheden;
 Ik zal, met naberouw, voor 't geen ik heb misdaan,
 Met diepe eerbiedigheid, u steeds ten diensten staan.

ISMEENE.

Ik zie Thimantes, met de Koning ons genaaken.
 Kom volg, om, nevens my, voort alles klaar te maaken.

T W E E D E T O O N E E L.

KONING, THIMANTES.

THIMANTES.

IK heb Fenicia uw brief ter hand gesteld,
 En uw begeerte en last volkomen haar gemeld;

Maar

Maar, naauwlyks had zy die met aandacht overleezen,
 Of een verwoede spyt, door gramschap opgerezen,
 Ontflak haar ed'le ziel, om dezen hoon en smaad,
 Met een verwoeden toorn: haar vriendelyk gelaat,
 Om deeze gruwelen, op 't vinnigste, aan het blaaken,
 Verdubbelde het bos op haare purpre kaaken,
 Met aangenaame glans in volle heerlykheid.
 Ten laasten, sprak zy; ga, zeg aan zyn majesteit,
 Dat ik in alles my zal naar zyn wille buigen:
 En zo van ontrouw my kan imant overtuigen,
 Dat hy my straffe naar de misdaad van myn schuld,
 Waar mede ik word bericht, ik neem in all's geduld;
 Doch niemant heeft my ooit van 't spoor der deugd zien
 doolen.

Voorts heb ik haar uw last, die gy my had bevoolen,
 Ontdekt, waar toe dat zy was vaardig, om in als
 Te toonen, dat zy word beloogen schelms en vals.

KONING.

't Schynt me ongeloofelyk, dat zy, die onbezweken
 Voor minnedriften schein, haar pligt dus zou verbreeken.
 Dat Poliarchus zou die waare Pallas zyn,
 Die my redde uit 't gevaar, heeft ook in 't minst geen schyn
 Van waarheid, wyl al 't volk eenpaarig my verklaaren,
 Dat zy haar, naar den stryd, ten hemel zagen varen:
 Dat zelfde hebt gy my, benevens hen gemeld.
 Doch deeze brief, helaas! myn oude ziel bekneld.
 Rodirobanus heeft....

THIMANTES.

Door wraaklust aangedreeven,
 Toen zyn bedrog mislukte, uit spyt, u die geschreeven.

KONING.

Hoe! zou hy, die hier kwam tot redding van myn troon
 Met zyne gantsche magt....

THIMANTES.

Zeg veel eer, om uw kroon
 En dochter, als om 't leed van uwen hoon te wreken,
 Dat is, in al zyn doen, ons zonneklaar gebleeken.

DE TRIOMFEERENDE

Zo hem zulks was bekend, voor zyn vertrek, myn Heer,
Gelyk zyn brief vermeld; waarom u dan niet eer,
Toen hy, door smeeken, in haar gunst niet kon geraaken,
Ondekt, in plaats van haar dus schelms te willen schaa-
ken?

Waarom zo lang gewacht na zyn vertrek, 't geen nu
Zes maanden is verleên? Heer Koning ik zeg u,
Dat nooit iets loffelyks hem speelde door zyn ad'ren.
Maar 'k zie een van 't gevolg der priesterin ons nad'ren.

DERDE TOONEEL.

CLELIA, KONING, THIMANTES.

CLELIA.

Fenicia, wacht reeds naar 't koninglyk bevel,
Wyl zy met haar gevolg....

KONING.

Is 't alles op zyn stel,
Zo laat uw priesterin beginnen zonder toeven.
O Goden! wilt myn ziel met geen meêr ramp bedroeven!

CLELIA.

Wy zyn terstond bereid, op 't vorstelyke woord,
Indien 't hem maar behaagd.

KONING.

't Behaagt my; vaar maar voort.

VIERDE TOONEEL.

KONING, THIMANTES.

DE Koning schynt ontfeld.

KONING.

Myn ziel wacht, met verlangen,
Naar de uitflag, wyl myn hart met droefheid is bevangen.

VYFDE TOONEEL.

Hier komen voor af, twee Priesterrinnen, met flambourwen, die beide de altaars aansteeken, waar na twee andere verschynen, die onderwylten zingen, daar na volgt Fenicia, Ismeene, Dorinde, en al het Hofgezin.

KONING, FENICIA, ISMEENE onder de naam van Ellze, THIMANTES, CLELIA, DORINDE, Gevolg van Hoffloot en Priesterinnen.

Zang van Priesterinnen.

OT Eere spruit! ô bloem! vol zoete aanmingheden,
 Wie durft dus valsch uw glans, uw eer en achtbaar-
 En nooit besprooke deugd zo los vertreden? (heid,
 Maar deeze hofslang zal naar alle schyn,
 Haast, door deez' konstfontein, van elk verworpen zyn,
 En haare trouwloosheid beklagen;
 Dies treur niet meêr, maar heb geduld,
 Terwyl uw lof en roem zal schoonder dagen,
 Na de offerpligt, zal zyn vervalt.

Na 't einde van den zang, knield Ismeene voor 't beeld van Pallas, en Fenicia voor Diana.

ISMEENE.

Minerva, wyze maagd, die my gestaâg bestraald,
 Die, met Diana hier op 't heerelykst meê praalt;
 Nadien ik ben, voor u tot priesterin verkooren,
 Door zyne Majesteit, wil myn gebeden hooren.
 Deez' konstige fontein, door my, voor u gesticht,
 Die alle onkuifcheit, die gy haat, voortbrengt in 't licht,
 Een ieder klaar ontdekt die snoode lastertongen,
 Waar door de onnozelen, ten hove fel besprongen,
 Vaak schipbreuk lyden in haar eer en achtbaarheid;
 Gelyk Fenicia, door schyndeugd valsch misleid,
 Met oneer word beticht, oprecht'lyk kan getuigen,
 Die zich eerbiedig voor Diana neêr gaat buigen.

Ondekt den Koning wie zyn dochter heeft verraân.
Want zonder uwe hulp is myne magt gedaan.

*Ismeene, opstaande, gaat naar Fenicia, die
zy by de hand voor den Koning leit.*

FENICIA voor den Koning knielende.

ô Vader! Koning! Vorst! kund gy uw kind verdenken,
Dat zy, dus reukeloos, haar achtbaarheid zou krenken,
En zyn een schandvlek van uw wydberoemde troon?
Zou ik, zo onbedacht, den glans van uwe kroon
Besmetten, groote Vorst, met zulke gruweldaaden!
En zulk een zwaaren last op uwe schoudren laaden,
In uwen ouderdom? zou ik, uw eenig kind,
Zo teêr van u geliefd, zo hartelyk bemind,
Tot dankbaarheid, myn pligt dus reukeloos vergeeten?
ô Neen, heer Vader, neen, de nyd op my gebeeten,
Spouwd deeze laster uit, door 't gif van haar fenyn.

KONING.

't Zal, door deez' konstfontein, wel haast my kenbaar zyn,
Tegens Ismeene.

Of't waar is: vaart gy voort.

*Ismeene geleid Fenicia naar de Fontein, die,
zo als zy daar uit drinken wil, verscheidene
straalen waater opgeeft.*

ISMEENE.

ô Overgroote vrengden!
Roemwaardige Prinses, gesierd met kuische deugden,
Uw achtbaarheid en glans op 't heerlykst weder daagd.
Ontfang uw dochter, Vorst, daar 't ryk haar roem op
draagd;
En wil uit uw gemoed alle achterdocht verjaagen,
Gy hebt geen reden meêr om over haar te klaagen:
Rodirobanus heeft, door minnenyd vervoerd,
Door deezen valschen brief, uw ed'le ziel ontroerd,
Met achterdocht en vrees, ja schandelyk bedroogen,
't Geen deeze konstfontein, door Pallas groot vermoogen,
Ons naakt en klaar ontdekt, door haare watervliet,
Wyl voor de schyndeugd zy slaâg vuur'ge stralen schiet.

K o-

KONING.

Met vreugden kom ik u, myn waarde kind, ontmoeten,
 Die, door uw kuifche deugd, myn lyden komt verzoeten.
 Myn oude ziel, dus lang met zorg en angst benard,
 Door zulk een valschen brief, ziet 't einde van haar smart.
 Schoon deeze letteren myn hart op 't selft befreeden
 Met achterdocht en vrees, na zo veel moeilykheden.

FENICIA.

Myn hart vernoegd zich in 't verheugen van uw geest.
 Doch schoon u trof de vrees, myn ziel was onbevreesd,
 Ja zuiver van die smet, wyl nooit onkuifche liefde,
 Tot nadeel van uw troon, myn zuiv're borst doorgriefde.

KONING.

De goden zyn gedankt voor deeze gunst....

FENICIA.

Noch meêr,

De wyze Pallas, met Diana, voor die eer,
 Met deeze Priesterin, door wiens vernuft, heer Koning,
 Deez' konstige Fontein, in Pallas hof en wooning,
 Gesticht is, die de konst van vaders Konstpaleis,
 In alles overtreft; dies zal ik na den eisch...

ISMEENE.

Prinses, dit 's niet genoeg, wy moeten niet vertrekken,
 Voor wy zyn Majesteit die stoute tong ontdekken,
 Door deeze konstfontein, die de oorzaak is van 't kwaad,
 Die u berokkend heeft die bitt're hoon en smaad;
 Waar door uw onschuld noch veel klaarder uit zal blin-
 Zo dra uw hofgezin ook zal bestaan te drinken (ken,
 Uit deze konstfontein.

KONING.

Dat zulks terstond geschied.

ISMEENE.

'k Verzoek, zyn Majesteit....

KONING.

Verzoek niet, maar gebied.

ISMEENE.

Ik zal, op uw bevel, hier niemand dan verschoonen,
 Om aan zyn Majesteit, in 't openbaar, te toonen,

Die stoute tong, die haar...

DORINDE. *tegens Fenicia.*

Van myn oprechte trouw...

ISMEENE.

Een overtuigd gemoed ontdekt zich 't eerst, Mevrouw,

DORINDE.

Ik ken my zelve vry, en wil de eerste wezen.

FENICIA.

Gy zult ook de eerste zyn die 't eerste schynt te vreezen.

DORINDE.

Geloofd gy dan, Mevrouw...

FENICIA.

Wat ik geloven moet,

Zal deeze konstfontein ontdekken.

ISMEENE.

Kom voldoet

Uw plicht.

KONING.

Waar wacht gy na?

FENICIA.

Gy maakt my onverduldig.

DORINDE.

Prinses,...

FENICIA.

Hebt gy geen schuld, toon dat gy zyt onschuldig,

En volg de Priesterin.

DORINDE.

Ik zal myn plicht voldoen.

Ismeene geleid Dorinde naar de Fontein, die in plaats van water, vurige straalen opgeeft.

DORINDE.

o Goden! wat is dit?

FENICIA *stil tegens Dorinde.*

„ Had ik ooit zulk vermoen,

„ Op u, Ontrouwe! die ik alles toevertrouwde?

ISMEENE.

Prinses nu kend gy haar, die u dit onheil brouwde.

KONING.

Ik sta geheel versteld, verbaast op dit gezicht.

DORINDE. *knielt voor den Koning.*

Heer Koning; ik beken dat ik my in myn pligt
Te buiten heb gegaan; maar zoo ooit mededogen,
Door naberoow, uw hart tot meely heeft bewoogen,
Zo wil meddoogend toch op my uw oogen slaan;
Ei! laat haar, die u smeekt, voor't geen zy heeft misdaan,
Niet troosteloos, myn Heer, van deze plaats vertrekken.
En gy Prinses, wiens ziel is zuiver, zonder vlekken,
Veschoon de zwakheid van der vrouwe kunne, laat
Myn droeve traanen u bewegen in deez' staat.
Wyl myn begerlykheid, door staatzucht aangedreeven,
Door 't goud my heeft misleid, ach! wil 't my toch ver-
geeven,

Toon my barmhertigheid, dat is der vrouwen aard.

KONING.

Gy zyt, na dat bedryf, van haar die gunst nier waard.
Gelei haar voort van hier, en doct ze wel bewaren,
Tot ik u nader myn besluit zal openbaaren.

DORINDE.

Heer Koning! ach! Prinses, vertroost my in myn pyn.

KONING.

Ga voort, waar wacht gy naar.

FENICIA.

Wil haar genaadig zyn,

Heer vader.

DORINDE.

Groote goôn!

KONING.

'k Zeg, dat gy zult vertrekken,
Eer gy myn haat tot u noch meerder komt verwekken.

ZESDE TOONEEL.

KONING, FENICIA, THIMANTES, ISMEENE
onder de naam van Elize, gevolg van Priesterrinnen.

ISMEENE.

Laat ons met zang en dans, nu dat alle ongeneugd
Verdweenen is; Prinses, voltrekken onze vreugd.

DE TRIOMFEERENDE

Zang van twee Priesterinnen.

De deugd word steeds gekroond,
 Schoon haar de tyd, die steeds ten hove woond,
 Alom vervolgd een stadig hoond:
 De deugd werd steeds gekroond,
 En blinkt vol heereylykheid,
 Gelyk het zonnelycht,
 't Geen straald van 's hemels trans in ons gezigt:
 Zo werd uw deugd,
 Uw glans en Majesteit,
 Met lof en roem, verbreid,
 Tot 's Konings heil en vreugd.

KONING. *Hier word gedanst.*

Op morgen zullen wy de vreugd met offerhanden,
 Die gy voor Pallas, en Diana zult doen branden,
 Vergrooten: nu is 't tyd te zorgen voor myn staat.
 'k Wacht u in 't Konstpaleis, na 't scheiden van den raad....
 Maar wat brengt Lakus ons? hebt gy iets nieuws ver-
 noomen?

ZEVENDE TOONEEL.

KONING, LAKUS, FENICIA, THIMANTES,
 CLEL A, ISMEENE *onder de naam van*
Elize, gevolg van Priesterinnen.

VOrst, Hianisba is met met haare vloot gekomen,
 Ja, moog'lyk al geland.

KONING.

Waar 's Erumédes heen?

LAKUS.

Die zag ik heel vernoegd met vreugde strandwaart treên,
 Om zyne Moeder daar te ontfangen.

FENICIA. „Ach! wat snarte,
 „Gevoel ik, door kaar komt, in myn benauwde harte.

KONING.

Haar komt vergroot myn vreugd. Terwyl zy is geland,
 Thi-

Thimantes, 't is uw pligt, dat gy u naar het strand,
Met al den adel, voort begeeft, wil haar geleiden
Naar 't Konstpaleis, en voorts al 't noodige bereiden
't Geen diend tot haar vermaak.

T H I M A N T E S.

't Werd naar uw wil volbragt.

K O N I N G.

En gy, myn dochter, daar haar Majesteit verwacht,
Tot ik koom uit den raad.

F E N I C I A.

Heer Vader, met genoegten,

Zal ik me eerbiedig naar uw wil en wetten voegen.

I S M E E N E *tegens haar gevolg.*

En gy, vertrekt al t'saam.

A C H T S T E T O O N E E L.

F E N I C I A, I S M E E N E *onder de naam van Elize.*

I S M E E N E.

Prinſes, hoe dus ontſfeld?

In plaats van vreugde, ſchynt uw ziel met zorg bekneld
Door Hianisbaas komſt. Wat is 't dat u doet kwynen?
Daar gy door haare komſt, uw trouwdag ziet verſchynen,
En met den Prins haar zoon in 't huuwelyk zult treên.
My dunkt gy hebt geen reên tot deeze zwaarigheên.

F E N I C I A.

Het zy wat heil my 't lot wil door haar komſt verleenen,
Ik wenschten dat dien dag voor my nooit waar verſcheenen,
Die ik, door haare komſt, met ſmart aanschouwen moet;
Ja die in myne ziel veel droeve rampen voed.
Doch met wat kwelling zy myn droeve ziel bezwaaren,
Ik zal ſteeds de achting van myn vaders troon bewaaren,
En 't geen ik ſchuldig ben aan zyne Majesteit,
Hoewel met rouw en ſmart.

I S M E E N E.

Dit is een vreemd beſcheid.

Maar wat wil Clelia?

NEGENDE TOONEEL.

CLELIA, FENICIA, ISMEENE *onder de naam van Elize.*

CLELIA.

MEvrouw, twee edelieden
Verzoeken heel beleeft u, zo het mag geschieden,
Te spreken.

FENICIA.

Waar zyn zy?

CLELIA.

Voor aan den tempelpoort;
Indien het u geliefd, dat ik ze haal....

FENICIA. Ga voort.

En brengtze hier by ons, ik wilze hooren spreken,
Hoe zeer myn hart met rouw en droefheid is ontfteeken.

TIENDE TOONEEL.

FENICIA, ISMEENE *onder de naam van Elize.*

ISMEENE.

VERban uw droefheid toch uit uw ontroerde zin;
Gy hebt geen reden meer te klaagen van de min,
Daar ik in tegendeel... „maar, goden! laat ik veinzen.

FENICIA.

Gy schynt, benevens my, zwaarmoedig van gepeinzen.

ELFDE TOONEEL.

GOBRIAS, LEKANOR, FENICIA, CLELIA,
ISMEENE *onder de naam van Elize.*

ISMEENE *Gobrias ziende inkomen, spreekt stil tegens Clelia.*

„'t IS Gobrias, ô goôn! wat dryft hem herwaarts aan?
„Myn broeders waardste vriend, hoe zal ik dat verstaan?

„Zou

„Zou myn verblyf aan hem ontdekt zyn in deez' landen,
„Daar my de liefde houd gekluisterd in haar banden?

FENICIA.

Lekanor, waarde vriend, durf ik in al myn druk,
My zelf wel vleijen, dat uw komst met meêr geluk,
Als uw vertrek, myn ziel met vreugde zal verblyden?
Waar 's Poliarchus toch? ach! help my uit myn lyden.

LEKANOR *wyft op Gobrias.*

Prinſes, deeze Edelman zal 't u ontdekken.

FENICIA.

Laat

Hem dan myn droeve ſmart verlichten in deez' ſtaat.
Is Poliarchus u bekend, zo wil niet toeven,
En, door uw zwygen, my, rampzaalige, bedroeven,
Met meerder hartenleed. Waar is dien braaven Prins?
Is hy met u geland aan deeze kuſt?

GOBRIAS.

Geensins,

Maar hy zal hier in 't kort, tot uwe hulp, verſchynen,
Nadien uw afzyn hem veroorzaakt duizend pynen.

Gobrias, Ismeene ziende, loopt naar haar toe.

Maar wat geluk beſtraald myn ziel op deezen dag,
Nu ik hier myn Prinſes gezond aanschouwen mag!
Ach! wie had ooit gedacht, u op deez' plaats te ontmoeten!

Sta toe, dat ik met vreugd my buig voor uwe voeten.
Uw ſchaaking heeft, Prinſes, door Polidoor, al 't ryk,
Veel maanden treuren doen; uw moeder van 's gelyk,
Door 't miſſen van haar krooft, van droefheid ſcheen te ſterven,

Na zy haar waarden zoon, en dochter dus moest derven,
Maar 't hemeliſche beſtier zy eeuwig dank, dat u
Voor Polidoors geweld bevryde, en my nu
Al hier ter plaatze bragt, daar gy in 't kort uw broeder,
Met vreugde aanschouwen zult, uw eenigſte behoeder.

FENICIA.

Hoe! Ariſtinus is uw broeder?

ISMEENE.

Ja, Mevrouw,

Aan-

Aanschouw Ismeene, die belaa'den met veel rouw,
En droeve harteweê, op 't vinnigste, bestreedē,
Nu, als uw Priesterin ...

FENICIA.

Sta toe, dat ik op heden,
Aan u betoon myn vreugd, beminnellyke nicht.

Zy ombelzen malkanderen.

ISMEENE.

En ik, met deeze kus, aan u voldoe myn pligt.

FENICIA.

Ach! mogt uw broeder meê zyn deel hier van ontfangen.

ISMEENE.

Dit 's al myn hartewensch en eenigste verlangen.

GOBRIAS

Hy kan niet verre zyn, Prinses, van deeze kust,
Dat weet ik zekerlyk, dies stel uw hart gerust;
Gy zult, door zyne komst, haast 't einde van uw lyden
Aanschouwen, en met vreugd uw droeve ziel verblyden.

FENICIA.

Den heemel gun ons dat: maar zeg my tot wat end,
Of inzicht gy, Prinses, u dus lang onbekend,
Gelyk een priesterin, verborgen hebt gehouwen.

ISMEENE.

Ik zal u dat geheim op zyne tyd ontfouwen,
Waarom ik my niet heb aan u bekend gemaakt.

FENICIA.

Een heimelyke min heeft licht uw hart geraakt.
Maar gaan wy, waarde Nicht, zyn majesteit ontdekken,
Wie dat gy zyt; Mevrouw, 't zal hem tot vreugd verstreken.
Tegens Gobrias.

En gy kunt midlerwyl, in 't breede, aan ons uw reis
Verhaalen, en 't gevolg der Prins, in 't Konstpaleis.

GOBRIAS.

'k Zal, volgens uw bevel, waar aan ik ben verbonden,
Ons wedervaaren u met vreugde daar verkonden.

Einde van 't tweede Bedryf.

DER-

DERDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

KONING, HIANISBA, THIMANTES,
LAKUS, *Lyfwacht.*

*Hier word gezongen, en, na den zang, gedanst.
Zang.*

Welkom, roem der koninginnen,
Door uw komst zal zyn volbragt,
Daar uw zoon, met hart en zinnen,
En wy hebben op gewacht:
Hy Fenicia verkrygen;
't Mauritaansche en 't Thraciesch ryk
Door deeze echt, in glory stygen,
En steeds zyn ontfachchelyk.
Onze vreugd zy onbepaald,
Nu ons dit geluk bestraald.

Hier word gedanst.

HIANISBA.

Heer Koning, 'k wensch dat gy uw hofgezin om reên
Vertrekken laat, wyl ik u spreken moet alleen.

KONING.

Vertrekt. Haar Majesteit die spreek nu zonder schroomen.

TWEDE TOONEEL.

KONING, HIANISBA.

HIANISBA.

't Zal moogelyk de vorst heel vreemd te vooren komen,
Wanneer ik zeg dat u en my geenfins betaamt,
Het huuwlyk toe te staan 't geen heden is beraamd.

KONING.

Wat 's dit, Vorstin? ik sta verbaast en kan naauw spreken.

HIANISBA.

Om dit te stuiten, kwam ik herwaarts oversteeken.

Ko-

KONING.

Hoe! 'k heb uit inzicht van uw zuster, die voorheen,
 In 't heimelyk met my in 't huwlyk was getreên,
 Van wien ik, door de haat en de oude wrok van beiden
 Onze oud'ren, als gy weet, gedwongen wierd te scheiden,
 En naar Atheenen moest vertrekken: maar wat snärt,
 Wat fleek des doods was 't, in myn jong verliefde hart,
 Toen ik te Atheenen kreeg de tyding, dat zy 't leeven
 Verloor, na datze een zoon de waereld had gegeven,
 Die, na twee maanden tyds, ook 't sterflot viel te beurt.
 Wat heb ik niet om haare, en zyne dood getreurt!
 'k Wierd kort daar na weêr van Atheenen 't huis ontbouden,
 Daar 's Konings krankheid en het ryk, my had van nooden.
 Myn Vader stierf, en ik, als erfgenaam der Troon,
 Ontfing door de adel en gemeente, Achajens kroon.
 Na ruim een jaar wierd my het beeltenis gezonden
 Van Fenix, welkers glaas myn hart, met minnewonden
 Doorgriefde. Ik spoede my na Thraciën op reis,
 Daar ik haar gunst en trouw verwurf in 't Konstpaleis.
 'k Heb uit dit huw'lyksbed Fenicia verkreegen.
 Veel Vorsten, groot van magt, betoonden zich geneegen
 Met haar te paaren: maar geen Vorst, hoe groot van faam
 En moogentheid, was my tot schoonzoon aangenaam.
 'k Heb op myn hals gehaald veel haats en ooreloogen.
 Alleen uw zoon, die my, uit diep moeras getoogen,
 Stout redde van de dood, na hy zich had verklaard
 Uw zoon te zyn, achte ik myn keur en dochter waard.
 'k Wilde Erumédes, als een neef van myn Prinsesse
 En eerst verloofde bruid, myn kind tot Minnareffe
 Opdraagen, 'k ben tot hem om zyne deugd gezind;
 Maar sta verwonderd, dat gy 't onbetaamlyk vind.

HIANISBA.

'k Dank uw geneegenheid en zucht, die gy komt toonen
 Voor myne zuster, nu ge in hem noch wilt beloonen
 Haar liefde na haar dood. Maar vel zelfs 't oordeel vry,
 Of 't niet wanvoegelyk zou zyn, voor u en my,
 Als wy een broeder aan zyn zuster lieten huuwen.

'k Stel

'k Stel vast dat gy met my voor zulk een daad zoudt gruu-
KONING. (wen.

Ik voel ontroering in myn bloed.

HIANISBA.

Vorst, zet u neêr.

KONING.

Is Erumédes dan uw zoon niet?

HIANISBA.

Neen; myn Heer;

Hy is uw eigen zoon, die van uw Uitverkooren,
Myn zuster, twintig jaar geleeden, wierd gebooren.
'k Heb hem by mynen zoon in 't heim'lyk opgevoed,
't Verlies eens zusters en eens zoons, met hem geboed.
De kind'ren, scheelende in geboorte weinig dagen,
Liet ik myn zoon, op uw zoons naam ten graave draagen,
Die ruim twee maanden na zyn vader de oogen floot;
Om uwen zoon na my, als zoon en erfgenoot,
's Gewaandens vaders troon met vreugd te doen betreeden.
Ik wilde aan niemant, als vertrouwden dit ontleeden;
Hield konstig zulks bedekt voor de ooren van de Faam;
Gaf Clordianus toen, Prins Erumédes naam.
Van all' die 't wisten is niet eene meêr in 't leeven.
Zelf voor uw zoon is dit steeds onbekend gebleeven.
Ik zond hem na de dood van Fenix, uw Vorstin,
Naar Thraciën, om zich als Edelman hier in
Uw ryk te onthouden, maar zich niet bekend te maaken
Voor mynen zoon, eer dat gelegenheid en zaaken
Zulks kwam vereischen: doch zo dra als ik verstond,
Dat ge uw Fenicia aan hem, door trouwverbond,
Verbinden woud, heb ik, om uitsfel u geschreeven,
Op dat ik u 't geheim zelf mogt te kennen geeven.

KONING.

o Vreugde! grooter dan gewaande huw'lyksvreugd!
Mevrouw, met welk een dank vergelde ik uwe deugd?

HIANISBA.

Daar mede, dat ge uw kind in 't huw'lyk wilt doen treden,
Met hem die haar bemind, en lang heeft aangebeden.

Een

32 DE TRIOMFEERENDE
Een Vorst, wien gy 't behoud uw's leevens schuldig zyt.
KONING.

Wie is die?

HIANISBA *ziende Lakus komen.*
'k Zal u zulks ontdekken op zyn tyd.

DERDE TOONEEL.

LAKUS, KONING, HIANISBA.

LAKUS.

DE Ryksprinfes, verzeld van twee der Priesterinnen,
En anderen, verzoekt gehoor.

KONING.

Wel laat haar binnen.

VIERDE TOONEEL.

FENICIA, ISMEENE, KONING, HIANISBA,
CLELIA, GOBRIAS, LEKANOR, LAKUS.

FENICIA.

UW Majesteit vergun, na dat ik mynen pligt,
Aan deeze Koningin behoorlyk heb verricht,
Dat wy aan u een zaak van groot belang ontdekken.

HIANISBA.

Ik zal met uw verlof, myn Heer, zo lang vertrekken.

FENICIA.

Zyt driemaal wellekom, doorluchte Koningin.
Verschoon my dat ik u, met al myn hofgezin,
Niet groeten kwam, daar 't oog van 's Konings hof komt
Ik offer u myn zelf.... (ryzen.

HIANISBA.

Laat af van pligt bewyzen,
Prinfes, ik hoop 't geluk te hebben dat ik zal
Een werktuig weezen van uw waardig trouwgeval.
'k Vertrek, met uw verlof.

FENICIA.

'k Wensch u haast weêr te aanschouwen.
K o-

KONING.

Ga, Lakus, wilt Mevrouw dan zo lang onderhouden
In 't naaste zyvertrek.

LAKUS.

Uw dienaar is gereed.

Als 't u belieft, Vorstin.

VYFDE TOONEEL.

KONING, FENICIA, ISMEENE, CLELIA,
LEKANOR, GOBRIAS.

KONING.

Spreek nu, myn dochter.
FENICIA.

Weet,

Heer Vader, dat 't geval hier wond'ren doet geschieden.
Deez' Priesterinne, die haar dienst u aan komt bieden,
Door 't wreede lot verdrukt, 't geen nu haar rampen end,
Werd voor myn nicht, en vorit Aristus krooft bekend.
En Poliarchus, met die naam vermomd, die 't leeven,
In vrouwelyk gewaad, ons heeft op nieuws gegeven,
Is haaren broeder, die Dalmatië regeerd,
En met zyn gantsche vloot naar deze landen keerd,
Op dat hy my tot bruid moog van uw hand bekomen.

KONING.

Wat hoor ik! 't schyut 't geluk my wil als overstroomen,
Met onbepaalde vreugd, nu in myn ouderdom,
Ik u, myn schoone Nicht, moog heten wellevom.
Maar waarom hieldge uw naam en staat dus lang verborgen?

ISMEENE.

Uit schaamte en vrees, 'k beloof uw Majesteit op morgen
't Verhaal te doen: maar gun aan Gobrias, myn Heer,
Een hoofdman van de vloot myns waarde broeders, de eer,
Dat hy uw handen kus.

GOBRIAS *knielende*.

De groote Goden spaaren
Den Koning en zyn Ryk in voorspoed noch veel jaaren.

C

K O .

KONING.

Rys op, en meld my 't geen uw vorst u heeft beiaft,
Op dat ik hem ontfang gelyk 't een koning paff.
Waar is myn dapp're Neef?

GOBRIAS.

'k Hoop dat in weinig uuren,
Neptuin zyn kielen zal in uwe havens ftuuren,
'k Ben door een zwaare ftorm, die fel en vreefelyk,
Op'trent de hoogte van het Mauritaanfche ryk,
In't midden van den nacht, ons op kwam; met myn fteeven
Van hem gedwaald, en hier gelukkig aangedreeven,
Daar 'k in den tempel van vrouw Pallas, onverwacht,
Dus myn Prinſes vond, die lang was voor dood geacht.

KONING *tegens Lekanor.*

Verzoek de koningin der ftrydbre Mauritaanen,
By ons te komen. 'k Voel van blydfchap my de traanen
Uit de oogen fchieten; en 't kon zyn dat zy wel licht
Van Ariftinus vloot had eenigſins bericht.

LEKANOR.

'k Volvoer des konings laft.

ZESDE TOONEEL.

KONING, FENICIA, ISMEENE, CLELIA,
GOBRIAS.

KONING.

MYn dochter, 'k wilde u heden
Met Erumédés, als gy weet, in de echt doen treden,
Maar Hianisba heeft dit huuwelyk geftuit:
Hy is haar zoon niet, maar de myne, by myn Bruid,
Haar zufter, in myn jeugd geteeld. Zy hield met zorgen,
Voor hem zelf, en voor elk, tot nu 't geheim verborgen.
Bemerk hoe wonderlyk 't geval het wezen van
Ous voorneem, onverwacht, geheel verand'ren kan.
Maar Clordianus moet noch Erumédés heeten.
'k Wil niet dat iemant hem, als ik, zyn lot doe weeten.

ZE-

MEDEMINNARS. 35
ZEVENDE TOONEEL.

HIANISBA, KONING, FENICIA, ISMEENE,
CLELIA, GOBRIAS, LEKANOR, LAKUS.

KONING.

VOrstin, zie hoe 't geluk vermeerd'ren wil myn vreugd.
Ge ondekt aah my myn zoon, de bloem van myne
jeugd;

En deeze hoofdman, komt aan my te kennen geeven,
Die van zyn Konings vloot, door storm is afgedreeven,
Omtrent de hoogte van uw kusten, dat zyn heer,
Vorft Aristinius, die zich onbekend, weleer
Hier ophield aan myn hof, tracht herwaarts aan te komen.
Hebt gy van hem, of van zyn vloot, ook iets vernomen?

HIANISBA.

Ja Vorft. Hy is 't die my bevryd heeft van geweld.
Rodirobanus, die myn havens hield bekneld,
En zocht te landen met zyn smaldeel oorlogskielen,
Heeft hy verlaagen, en zyn scheepen doen vernielen.
Hy is de minnaar, die uw dochter heeft verdiend,
Voor wien ik spreken wilde, uw neef en waarde vriend,
Met my hier aangeland. Gy zult hem haast aanschouwen.

KONING, *wyzende op Ismeene.*

Ziet hier zyn zuster, wiens geval aan u te ontvouwen
Te lang zou vallen. Maar 'k vind goed tot ons vermaak,
Dat niemant iets ontdek van deeze verborge zaak,
'k Wil nu 't voornaamste van myn konstpaleis vertoonen,
En, met een dubbelde echt, 't eind van deeze dag bekroon-
Maar, 'k zie Thimantes. Wel, wat brengtge ons? (nen.

ACHTSTE TOONEEL.

THIMANTES, KONING, HIANISBA, FE-
NICIA, ISMEENE, CLELIA, GOBRIAS,
LEKANOR, LAKUS.

Hier voor 't hof,
Verzoekt een vorstlyk heer het koninglyk verlof,

Om in te treden, en uw majesteit te spreken:
 Maar, na my aan zyn spraak en weezen is gebleeken,
 Is 't Poliarchus, die ge uw landen hebt ontzeid.
 Hy zegt hier, met de vloot van haare majesteit,
 Van daag geland te zyn.

KONING.

Ga. 'k Zal hem hier verbeiden.

NEGENDE TOONEEL.

KONING, HIANISBA, FENICIA, ISMEENE,
 CLELIA, GOBRIAS, LEKANOR, LAKUS.

KONING.

MYn dochter, wilt uw nicht en Gobrias geleiden,
 In de andre zaal, ik zal u daar ontdekken 't geen
 Ik voor heb. Maar, Mevrouw, waar 's Erumédes heen?

HIANISBA.

Myn opperzeevoogd gaan begroeten.

KONING.

Wilt gebieden,

Myn dochter, dat 't gevolg en al myn edellieden,
 Zich vaardig houden, om op 't spoedigst dit paleis
 Te doen verandren, op myn wenken, naar den eisch.
 Hy komt. Wilt met Ismeene en Gobrias vertrekken,
 Zy moeten zich vooreerst, voor zyn gezicht, bedekken.

Tegen Hianisba.

Ik zal my veinzen, en al 't geen gy hoord of ziet,
 Vorstin, ontzet u niet, wyl 't tot vermaak geschied.

TIENDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR, KONING, HIANIS-
 BA, THIMANTES, LEKANOR, LAKUS.

ARISTINUS.

GEzegend zy de Vorst, zyn krooft en onderzaaten.

KONING.

Thimantes, wat is dit? wien hebt gy ingelaaten?

Hoe, Poliarchus, durft gy noch, ó welk een hoon!

Weer-

Weërkeeren in myn ryk, 't geen ik u heb verboôn?

ARISTINUS.

Uw Majesteit wil my 't gebruik dier naam vergeeven.
Zy werde aan myne min, heer Koning, toegeschreeven.
Maar 'k ben Aristus zoon, 'k ben Aristinus, Heer.

LEKANOR.

Ja, 't is de zelve, die in vrouwsgewaad, wél eer
Lavinia genaamt, vier schelmen, die op 't schaaken
Uw's kinds toeleiden, heeft verjaagt, u uit de kaaken
Des doods verloste door zyn zwaard, 't geen wonderdaân
Verrichte, Venus zelfs heeft hem toen bygestaan.
Wat heeft hy niet, om haar, voor u al bloeds doen stroomen:
Op Poliarchus naam, uw vyand om doen komen!

HIANISBA.

Noch meêr, hy heeft zelfs zyn in herwaartskomft verplet
Uw grootste weêrparty, myn koningryk gered.
Wy beide zyn aan hem verpligt, ons ryk en leeven.
Dalmatië heeft hem op 's vaders troon verheeven.
Het is myn pligt en schuld te spreken voor zyn vlam.
Sta hem uw dochter toe, waarom hy herwaarts kwam.

ARISTINUS.

Grootmoogend Vorst, gun my myn lief, myn uitverkooren.
Verschoon my, dat ik niet naar koninglyk behooren,
Door afgezanten haar van u verzoeken liet:
En 't waar geschied indien ik in myn ryksgebied,
Niet had gehoord, dat gy haar wilde in de echt verbinden,
Met Erumédes: dit heeft my doen raadzaamst vinden,
U zelf 't verzoek te doen, te zeilen naar uw land,
Om myn Prinses tot bruid te ontfangen van uw hand.

KONING. *Aristinus ombelzende.*

Doorluchte neef, ô held! gy zyt my wel gekomen.

GELANOR.

„ Myn Heer, 'k zie't zal wel gaan, gy hebt nu niet te schroo-

KONING.

(men.

Gy hebt zo veel voor my gedaan, dat ik baken,
Dat ik u meerder, als myn dochter schuldig ben.
Maar van uw edel hart zy 't oordeel zelf gestreeken,

38 DE TRIOMFEERENDE

Of 't wel een Koning pakt belofte en woord te breeken?
 'k Heb Erumédés, als gy zegt, haar toegezeid;
 Zelfs van myn Priesterin, daar zyn genegenheid
 Voorheen naar helde, 't geen ik heimlyk na liet speuren,
 Hem afgetroont, om hem tot schoonzoon uit te keuren.
 Ja, Koningen versmaad, om zynentwil alleen.
 Ik achte deeze trouw, en myne zinlykheên,
 Het nutte voor myn ryk. Nu komt gy van weerzyden,
 Ô Koningin! Ô Vorst! te saam hier tegenstryden
 Met reên, en pligtschuld.

GELANOR.

„ Och dit gaat den kreeften gang.

KONING.

Doch uwe Majesteit heeft zelve zyn belang
 Voorheen te kort gedaan, als hy zyn naam verbloemde,
 Zich Poliarchus, en niet Aristinus noemde.
 De hoon, hem toen gedaan, was buiten myn vermoên.
 Hy spreekte, en oordeel zelf wat my nu staat te doen.

HIANISBA.

't Is waar, myn Heer, dit was zyn misflag. Maar de zaaken
 Zyn zo geschikt, dat ge u regtvaardig moogt ontslaaken
 Van uw verbintenis. 'k Beloofde deezen Prins
 Te toonen, dat 't gevaar van zyne min geensins
 Zo groot was; dat hy zich slechts stellen zou te vreden;
 Dat Erumédés zich zou laten overreden
 Door my, en dat gy 't zelfs als billyk toe zou staan.
 Maar Erumédés, naar ik zie, komt herwaarts aan.

ARISTINUS.

Vorstin, ach! eindig, door uw mond, myn hartver-
 ten.

HIANISBA.

Schep moed, eer de avond valt zult gy uw wensch ge-
 nieten.

ELFDE TOONEEL.

CLORDIANUS *onder de naam van Erumédes*, ARISTINUS, KONING, HIANISBA, THIMANTES, LEKANOR, LAKUS, GELANOR.

CLORDIANUS.

HEer Koning, zal uw gunst myn teed're minnebrand
Nu kroonen, nademaal myn moeder is geland,
Naar welkers overkomst myn huw'lyksdag moest wacht-
KONING. (ten?)

Ach! Erumédes, 't gaat heel tegen myn gedachten.
'k Vind hinderpaalen die deeze echtknoop tegen zyn.
Natuur weêrstreefd...

CLORDIANUS.

Geensins: zy heeft myn minnepyn
Verzacht, 't gewenschte woord, gelyk gy weet, gegeven.
Gebie-onze echt, myn bruid zal daar niet tegenstreeven.

KONING.

Maar wel het eigen bloed daarge uit gesprooten zyt,
Dat dwingt my krachtig, dat ik zal in deezen slyd,
Uw zy verlaaten, en uw Medeminnaar kroonen,
Een Vorst, die zich u heeft ontdekt en komt vertoonen,
Begeerd daar by, dat gy aan Pallas Priesterin,
Die 'k weet datge eertyds hebt bemind, uw hart en zin
Zult overdraagen, wyl ik heden kwam te hooren,
Datze uit een Koningin, vol deugden, is gebooren.

CLORDIANUS.

Het eigen bloed daar ik uit sproot? wat tegenheid!
Zyt gy 't, vrouw moeder, die hier tot myn nadeel pleit;
Een Medeminnaar voor uw zoon tracht voor te stellen?
De zyde uw's zoons verlaat; de Koning wilt doen hellen
Naar 's Medeminnaars kant?

ARISTINUS.

„Wat hoor ik! haaren zoon!

GELANOR.

„Hoe of dit kluuwen noch zal einden?

C 4

CLOR-

DE TRIOMFEERENDE

CLORDIANUS.

Welk een hoon!

HIANISBA.

Ja, Prins, gy moet uw bloed daar in niet teegen weezen.
 Uw Medeminnaar heeft zyn Majesteit voor deezen
 Meêr dienst gedaan, als gy, is u in staat gelyk,
 En heeft ook door zyn magt beschermt myn koningryk,
 Dat, zonder zyn ontzet, waar te eenemaal verlooren.
 Dies raad ik u, sta van...

CLORDIANUS.

Neen: 'k leen daar toe geen ooren.
 Ik heb des Konings woord. Ik sta myn bruid niet af,
 Voor myn Meêminnaars staal my trest en stiert naar 't
 graf.

Wie is het? dat hy voor den dag kom zonder toeven.
 Ik daag hem uit, en zal hem doen myn moed beproeven.

ARISTINUS.

Die Minnaar zal zich niet verbergen, Prins, indien
 Een tweestryd om de bruid te winnen moet geschiên.

KONING.

Dat is de naasten weg die 'k weet dat u kan scheiden.
De Koning en alle andere vertrekken, bebal-
ven Clordianus, Aristinus en Gelanor.

CLORDIANUS.

Zyt gy myn weêrparty? wel aan wilt u bereiden
 Tot stryden. Trek uw zwaard.

*Het Tooneel veranderd in een kort Bosch,
 't geen Clordianus verbergt, en Ari-*
stinus en Gelanor alleen laten.

TWAALFDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

GELANOR.

EI! zie, dat gaat hier raar.
 Myn Vorst, gy zyt wel schoon gescheiden van malkaar.
 De Prins staat in een Zaal, wy in een Bosch.

ARI-

ARISTINUS.

O Wonder!

GELANOR.

Maar waarlyk, na my dunkt, hier speelen kunsjes onder.

ARISTINUS.

Dit zal 't Paleis zyn daar myn moeder my wel eer
Veel van verhaald heeft.

GELANOR.

Zulks geloof ik ook, myn Heer.

ARISTINUS.

Doch waarom of de Vorst toch toericht deeze zaaken?

GELANOR.

Ik gis dat hy dit doet om ons wat bang te maaken.
Hy meent licht dat wy dit voor enkel tovery
Opneemen zullen, maar dan is hy mis: want gy
Schrikt nergens voor, en ik durf alle ding uit tarten,
Gelyk gy weet, myn Heer. Maar hoe, weér nieuwe parten.
Het Bosch werd grooter.*Hier gaat een Verschiet op waar door
het Bosch verlengt.*

ARISTINUS.

Zwyg; ik zie myn Minnaares

Ons naad'ren met den Prins.

GELANOR.

Is dat de Ryksprinfes?

ARISTINUS.

Ja: treê met my te rug wy zullen haar bespieden.

DERTIENDE TOONEEL.

CLORDIANUS *onder de naam van Erumèdes*, FENI-
CIA, ARISTINUS en GELANOR *ter zyden.*

CLORDIANUS.

MEt reên, Prinfses. Ik voel myn bloed van gramfchap
zieden,
Wanneer ik 't vreemd geval 't geen my bejegend is
Kom te overdenken, dat door spyt de ontteltenis

In my vergroot, door dien ik geensins na kan speuren,
Hoe 't kan geschieden 't geen my heden kwam gebeuren.

GELANOR.

Ik zal dat wel in 't kort uit vinden weet hy 't niet.

FENICIA.

Bedaar, myn Prins, meld my 't geval aan u geschied.

CLORDIANUS.

Wel aan, myn schoone bruid, 'k zal 't u in 't kort ontdekken.
Myn moeder, naar wiens komst alleen 't gewenscht vol-
trekken

Van onzen huw'lyksdag gewacht heeft, is geland,
Gelyk gy weet, en ried den Vorst dat de echtenband
Ons niet verëenen moest; maar hy een Medeminnaar,
Een Vorst, die herwaarts kwam met haar, maak overwin-
naar

En schenk het waardig Pand, dat myne ziel bekoord,
Schoon ik 't geluk heb van uw liefde en 's Konings woord,
Daar ik my op beriep: en sprak, door spyt gedreeven,
Ik sta niet af, voor myn Meëminnaars staal my 't leeven
Beroofd heeft, 'k daag hem uit, men kampe om 't trouwver-
bond.

Aan 't antwoord merkte ik straks dat hy dicht by my stond.
Zyn Majesteit vond zelf dien tweestryd goed, en scheidde.
Waar op ik gantsch verheugd my tot den kamp bereide.
Maar op het oogenblik als ik vol moed myn staal
Ontblooten wilde, daalde iets neder in de zaal,
't Geen hem voor my verburg, de zaal zo ondiep maakte
Dat ik my naauwelyks kon keeren, doch 'k geraakte
Daar uit, ben u ontmoet, 't geen my tot troost verstrekt,
En meêr zal troosten zo ge uw hart my niet onttrekt.

FENICIA.

Myn hart, myn Heer, zal u steeds naar betaamen minnen.
Prins Erumédes, ban uit uw ontroerde zinnen
De minnendyd op dien Meëminnaar: want ik zweer,
Dat nooit voorheen de liefde en zucht tot u zo teêr
My 't hart trof. Deezen dag is ze als op nieuw gebooren,
Sints dat uw moeder hier verscheen.

ARI-

ARISTINUS.

„Wat moet ik hooren!
 „Ik kan my langer niet verbergen. 'k Raas van spyt.

Tegens Fenicia en Clordianus.

Ontrouwe, ik zweer... kom, Prins, bereid u tot den stryd.

FENICIA.

Ik vlugt, vaar wel.

CLORDIANUS.

Wel aan.

*Zo als zy op malkanderen willen aanval-
 len, verdwynt Clordianus, en men ziet
 in zyn plaats een Lauwerboom opkoo-
 men, die zyn takken wederzyds over
 het Tooneel verspreid.*

VEERTIENDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

ARISTINUS.

Waar bleef de Prins?
 At's dat? 'k ben weêr bedrogen!

GELANOR.

Die is verdweenen, voor onze oogen
 In een blaauw landschap.

ARISTINUS.

Schelm!

GELANOR.

Neen: 'k meen in groen lauwrier.
 Myn Heer, zo 't u beliest, gaan wy terstond van hier,
 En varen wy naar huis. Dit Metamorposeeren
 Staat my niet aan, men komt de gek maar met u scheeren.
 De Koningin, de Vorst, zelf 't Voorwerp 't geen gy mind,
 Zegt klaar dat zy den Prins op 't teederste bezind.

ARISTINUS.

't Is waar; ik heb 't gehoord; 'k moest myn geduld verbreeken;
 Gaan wy van hier: maar om zyn Majesteit te spreeken.
 'k Moet weeten waar toe al deez' zeldzaamheên ge-
 schien.

't Ver-

't Verveeld my al, ik heb genoeg daar van gezien.

Het Bosch veranderd weêr in de Kamer.

GELANOR.

Niet half genoeg, naar 't blykt. Het Bosch werd weêr een Kamer.

Gantsch bloed! och! had ik nu wat spykers en een hamer,
Ik spykerde dit werk zo hecht, zo vast en trouw,
Dat hy bekaaid zou staan die 't weêr verand'ren wou.

ARISTINUS.

Wat vreugd, Gelanor, 'k zie Lekanor ons genaaken,
Myn ouden boezemvriend. 'k Zal door hem wel geraaken
Tot kennis, waarom dit de Koning onderwind.

VYFTIENDE TOONEEL.

LEKANOR, ARISTINUS, GELANOR.

ARISTINUS.

MAg ik u eind'lyk hier omhelzen, waarde vrind?
Gy weet myn liefde, en wat my herwaarts heeft ge-
dreeven,

Daar my niets werd dan stof tot vrees en hoon gegeven.
Wat heeft de Koning voor? Indien men om de Bruid
Moet kampen, waarom werd steeds ons gevecht gestuit?

GELANOR.

Wel ja: wat heeft dat in? zo dra als zy malkand'ren
Aanvallen met het zwaard, zienwe alles hier verand'ren.
Deez' Zaal wierd straks noch in een Bosch getransformeert.
Prins Erumédes in een Lauwerboom verkeerd.
Een die zo stout niet was als ik, die zou dit achten
Voor tovery, maar ik....

LEKANOR.

Hoe, zyn dan uw gedachten

Heel anders?

GELANOR.

Ei, myn Heer, blyf hier toch noch wat staan.
Ik moet dit met een snap eens onderzoeken gaan.

LE-

LEKANOR.

Blyf. Een die tovery op 't naauwst' wil onderzoeken,
Werd vaak betoverd.

GELANOR.

Hoor, men kan my zo niet doeken.

ARISTINUS.

Komt hem iets over, 't is de gek zyn rechte loon.

GELANOR.

Dat 's dan voor my, ik acht die praatjes niet een boon.

ZESTIENDE TOONEEL.

ARISTINUS, LEKANOR.

ARISTINUS.

MYn Heer, 'k bemerkte wel dat ge u niet woud verklaaren

Om mynen knecht: maar wil uw vriend nu openbaaren
't Geheim van 't vreemd geval, 't geenme in dit hof ontmoet;
Of zulks zyn Majesteit om my te hoonen doet.

Is dat een Vorst als my, gelyk 't betaamd, ontfangen?
Maar, 't geen, by dezen hoon, myn hart noch 't meest komt
Is, dat Fenicia, dit maakt my meêr ontzind, (prangen,
Myn min vergeeten heeft, en Erumédes mind.

LEKANOR.

Myn Heer, 't is my verboên u iets daar van te ontvouwen.
Maar echter durf ik dit u zeggen, in 't vertrouwen,
Denk niet, van 't geen geschied, u 't minste zy tot hoon.
Dat ook uw Minnenyd de Ryksprinses verschoon,
Geloof dat zy u mind; doch 't zyn geheime zaaken;
Door 't onderzoeken zoudge in meer verwarring raaken.
Al 't geen gy hoord of ziet, tot nadeel van uw min,
Geloof het niet. Gy weet Vrouw Hianisbaas zin,
En hoe zy voor u pleit. Myn Heer, ei, wil niet schroomen;
't Geen zy u heeft beloofd, zult gy haar na zien komen.

ARISTINUS.

Ik kan bezwaarelyk gelooven 't geen zy zegt.

*Hier gaat een Verschiet op en men ziet Gelanor
leggen op een Rustbank.*

Z E-

ZEVENTIENDE TOONEEL.

ARISTINUS, LEKANOR, GELANOR.

LEKANOR.

Zie uw Gelanor, Heer.

ARISTINUS.

Wat doet gy daar?

GELANOR.

Uw knecht

Legt op een rustbank, Heer, om heim'lyk af te loeren,
Hoe zy hier 't werkje, 't geen men toov'ren noemt, uitvoeren.

ARISTINUS.

Wel, hebtge al iets gezien?

GELANOR.

Niets zonders van belang.

ARISTINUS.

Sta op; kom hier.

Zo als Gelanor op wil staan ziet men hem aan een galg hangen.

GELANOR.

Ik zal. Och help! ik hang! ik hang!

LEKANOR.

Ja, aan een galg. Wil nu den draak met toov'ren steeken.

GELANOR.

Och sny my of, myn Heer; ik sterf, myn blaas zal breeken.

Zo als Aristinus naar Gelanor wil toetreden, valt een Verschiet, 't geen Gelanor, en de galg verbergt.

ARISTINUS.

Ik kom. Maar hoe, myn knecht....

LEKANOR.

Myn Heer, heb maar geduld,

'k Weet dat gy hem straks weér gezond aanschouwen zult.

ARISTINUS.

'k Beken, ik sta verzet van al deez' wonderheden,

Le-

Lekanor, en gy moogt my niets daar van ontleeden?

LEKANOR.

De Koning, mynen Heer, zal 't u wel doen verstaan.
Vaar wel. 'k Zie Lakus komt, verschoon my, ik moet gaan.
Het was met my gedaan, zag hy my met u spreken.
Vertrouw u op myn woord en vriendschap vaak gebleeken.

ACHTIENDE TOONEEL.

LAKUS, ARISTINUS.

LAKUS.

DE Koninginne van het Mauritaansche Ryk,
Verzoekt u, Vorst, zo 't u belieft, zo daatelyk
Te spreken.

ARISTINUS.

'k Ben gereed. Niets was my aangenaamer.

LAKUS.

Ik zal u, met verlof, geleiden naar haar kamer.

NEGENTIENDE TOONEEL.

GELANOR *alleen.*

VERTOEF, myn Heer, vertoef! hy hoord niet, maar gaat
voort.

Gansch bloed daar was ik haast gesturven door de koord;
Maar 'k ben, tot myn geluk, noch door de strop gedroopen,
't Is hier geen tyd van staan, 'k zal by myn meester loopen,
'k Wil van myn leeven zo nieuwsgierig niet weêr zyn.
Zo dit geen Tov'ren was, zyn 't kunsjes, doch heel fyn.

Einde van het Derde Bedryf.

DE TRIOMFEERENDE
VIERDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

FENICIA, ISMEENE.

ISMEENE.

IK zie myn Broeder vaak in de uiterste gevaaren
Van 't leeven, die in my veel ongerustheid baaren,
Wyl deeze twyffeling, daar hem de Vorst in laat,
In zynen borst vergroot, zyn minnenyd en haat,
Waar door zyn ed'le ziel, hoe langs hoe meer ontsteeken,
In toorn en haat, Mevrouw, zich zoekt alom te wreeken.
Uw Broeder, van zyn kant, door 's Konings zinn'lykheid,
Werd mede, nevens hem, myn Nicht, te lang misleid.
Zo zy malkanderen in 't heevigst van hun woeden
Aan treffen, ach! wie zal het ongeval verhoeden?

FENICIA.

Verban deeze yd'le vrees uit uw ontrufft gemoed;
't Geschied maar tot vermaak al 't geen den Koning doct.
Zy zullen met malkaart, hoe yder ook mag blaaken
In toorn, in 't Konstpaleis, nooit handgemeen geraaken:
Maar wat voor heil staat ons te wachten, ach! Prinses,
Of, zo 'k 't u zeggen mag, myn Medeminnaares,
Gy zult uw deel, ik 't myne, in weinig tyd, genieten.
Wat vreugd, na zo veel druk, zal ons al overschieten?

ISMEENE.

Zo heeft op uw gemoed de minnenyd geen magt?

FENICIA.

Myn Medeminnaares was nooit by my verdacht.

ISMEENE.

Noch myn verborgen min zocht ooit uw min te krenken.

FENICIA.

'k Zal, met vernoegen, u die waarde Minnaar schenken.

ISMEENE.

Ik, myne Broeder u opofferen met vreugd.

FENICIA.

Hier meê, Prinſes, verdwynd ons beider ongeneugt.
Maar zacht, uw Broeder komt: 't ſchynt dat hy my wil
ſpreken.

Wil u, op myn verzoek, zo lang voor hem verſteeken.

ISMEENE.

Een minnaar uit zich beſt wanneer hy is alleen
By die hy mind. Vaar wel.

TWEDE TOONEEL.

FENICIA, ARISTINUS, GELANOR.

FENICIA.

HOe, Prins, waar gaat gy heen?

ARISTINUS.

Naar myne dood, Prinſes.

FENICIA.

Wie heeft u die beſchooren?

ARISTINUS.

Die Erumédés heeft tot bruidegom verkooren;
Die myn getrouwe min veracht, beſpot; ha, ſmaad!
Maar ik verzeker u, dat myn getergde haat,
Zo lang door u gefard, in euv'le moed ontſteken, (ken
Die ſchamp'ren hoon, Mevrouw, te zyn'er tyd zal wree-
Hy zal zyn oogwit nooit bereiken voor myn dood.
En uwe trouw'loosheid, waar door gy my zo ſnood;
Ja, zo bedriegelyk misleid, zult gy beklagen.

FENICIA.

Zo wiltge om uwe min en liefde 't uiterſt waagen?

ARISTINUS.

Ik dacht nooit datze in u misnoegen baaren zou,
Na gy, door eeden, my gezworen had uw trouw;
Prins Erumédés, die uw hart heeft ingenoomen....

FENICIA.

Gy zyt vry haartig, wilt uw driften wat betoomen.
Prins Ariſtinus heeft op my die zelfde magt,
Die hy voorheenen had, ſchoon ik hem ben verdacht.

D

ARISTINUS

ARISTINUS.

Bedriegelyke vond, ô snoode listigheden!
 Waar door ik, reis op reis, zo vinnig word bestreeden.
 Maar, 'k laat my langer niet misleiden, door de schyn
 Van uw schynheilichheid, ik haat dat snood fenyn.
 Laat Erumédes zich vry op uw gunst beroemen,
 En, door myn ongeluk, hem zelf gelukkig noemen,
 Nu hy die plaats bezit, die aan my was beloofd.
 Doch, hy zal nooit de vrucht, voor hy my heeft beroofd
 Van 't leeven, naar zyn wensch, Prinses, daar van ont-
 fangen,
 Hoe zeer zyn hart, daar naar mag poogen en verlangen.
 De gramschap heeft myn ziel op 't hevigt aangeport.
 Hy moet door zynen arm dit bloed eerst zien gestort,
 Of 't zyne, door myn hand....

FENICIA.

Gy zult daar meê niets winnen,
 Dies stil de oploopenheid van uw ontruste zinnen.
 Prins Erumédes heeft geen plaats in myn gemoed,
 Gelyk gy u verbeeld, als Aristinus doet.
 Die Medeminaar zal in 't minste deel u schaaden,
 Schoon hy, benefens u, om zyne braave daden,
 Staat in myn hart geprent; 'k voldoe hier in myn pligt.
 En gy zult op zyn tyd daar van haast zyn bericht,
 En myn getrouwe min tot u geensins verachten.
 Vaarwel; en overleg myn reên in uw gedachten,
 Eer dat gy onbedacht dien blinden aanslag waagd;
 Wyl Erumédes my zo wel als gy behaagd.

DERDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

GELANOR.

Dat's treffelyk bepleit, wat dunkt u van dat praatje?
 Daar 's nu geen zwarigheid, gy hebt een medemaatje,
 Die u getrouwelyk zal helpen waar hy kan,
 Of dunkt u dat niet goed, ontslaat'er u dan van,
 Of wilze tot een prys aan de meestbieding zetten,

Ea

En tegen hem, om haar gaan gooijen dubbeletten.
 Met dit beding, die wind blyft meester van de buit,
 En krygt voor zich, tot loon, een doorgesleepeu bruid,
 Die naar haar zinn'lykheid het kunsje zo kan draijen,
 Dat zy, door hem bevryd, laat and're vruchten maijen;

ARISTINUS.

Ik sta verbaast, ontfeld, Gelanor, door haar reên,
 Die 'k niet begrypen kan. Helas! waar wil dit heen?

GELANOR.

Recht naar Akteon heen, dat 's zonder tegenspreeken,
 Want deeze loze heks, is vol doortrapte streeken:
 En gy blyft noch zo gek, dat gy u, reis op reis,
 Van haar weêr paaijen laat in dit veryloekt paleis,
 Daar zy in 't openbaar met ons de gek steeds scheeren,
 En slegts tot haar vermaak gebruiken naar begeeren.
 Doch, hoe het gaat of niet, gy zyt en blyft steeds blind
 Om uw Fenicia, die gy zo teêr bemind. (ten,
 Maar volg myn raad, myn Heer, en wil haar voort verlaa-
 En trek met my terstond naar uw verkreege staaten,
 Alwaar uw moeder, om het missen van haar krooft,
 Gelyk u is bekend, geduurig zuchten looft. (den,
 Want, zo gy met haar trouwd, zult gy uw hoofd vergul-

ARISTINUS.

Uw onbezonne reên kan ik niet langer dulden.

GELANOR.

Noch ik uw gekke min, die gy naar allen schyn
 Eerlang beklagen zult ... Wat zal dit weder zyn?

*Het Tooneel veranderd, en verbeeld een Lustbos,
 Fenicia en Clordianus zitten in een Lustprieel.*

VIERDE TOONEEL.

CLORDIANUS, FENICIA, ARISTINUS, GELANOR.

Met wat voor dankbaarheid zal ik uw gunst erkennen?

GELANOR.

2) Nu kunt gy met gemak u tot twee hoorens wennen.

FENICIA.

Ik ben verwonnen door uw edelmoedigheid.

GELANOR.

„Schoon dat ik 't niet versta, 't is treffelyk gezeid.

„Wat dunkt'er u af, Heer?

ARISTINUS.

„'k Mistrouw myn eigen ooggen;

„En weet niet, 't geen ik zie of 't waar is of geloogen.

GELANOR.

„Twe hoorens die staan vast indien gy met haar trouwd.

ARISTINUS.

„Besnoer uw tong, gy Nar, eer dat het u berouwd.

GELANOR.

(breeken;

„Wel is dat spreekwoord waar; die mind ziet geen ge-

„Vermits hy, als een mol....

ARISTINUS.

„Hoe, hoor ik u noch spreken?

GELANOR.

„Geen enkel woord, myn Heer, ik zwyggelyk een muis;

„En heb ik iets gezegt, het was maar per abuis.

FENICIA.

Ik zal aan u eerslang myn hartsgeheim ontleeden.

CLORDIANUS.

Zo mag ik hoopen op uw ziels genegenheden?

FENICIA.

Nu my reeds is bekend wie dat gy zyt, myn Heer,

Door haare Majesteit, uw moeder, die veel meêr (wen,

Als wy verwachten, ons opréchtlyk kwam te ontvou-

„Heb 'k achting voor uw staat, daar ben ik aangehouwen,

En deel in uw geluk, verkreegen door uw deugd,

Dies ben ik nevens u, ja meêr als gy, verheugd.

„Wyl deez' verbintenis niet als de dood kan scheiden.

ARISTINUS.

Ontrouwe! gy zult my nu langer niet misleiden,

„Nee, dit staal... Wat 's dit?

*Zo als Aristinus naar 't Prieel treed, verzinkt
het met Fenicia en Clordiannus.*

MEDEMINNAARS. 53
VYFDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

GELANOR.

DAt 's weer een nieuwen vond-
'k Geloof, dit Konstpaleis staat op een lossen grond,
Want, zo dra als gy hier meend handgemeen te raaken,
Verzinkt uw vyand, Heer, naar Cerb'rus open kaaken.
Maar, zacht wat, ô ganfch bloed!

ARISTINUS.

Wat is 't? nu wakker, spreek.

GELANOR.

De grond wierd, docht my, daar zo onder my wat week,
Ik meende, dat ik meê. ...

ARISTINUS.

Staak uwe zotternyen.

Of 'k zweer u, snoode schelm!

GELANOR.

„Wat moet een knecht al lyen;

„Wanneer zyn meester is verliefd, maar 't heeft zyn reên,

„Want minnaars, door den bank, zyn vol van zottigheên,

ARISTINUS.

Hoe word ik, reis op reis, door snoode listigheden,

Hier van Fenicia, op 't vinnigste, bestreeden:

Is 't spook of tovery, dat hier gestaåg geschied?

GELANOR.

Van elks een beetje, als gy voor uw oogen ziet.

ARISTINUS.

Hoe zal dit enden? ach! bedriegelyke vonden.

GELANOR.

't Zal enden, op zyn best, naar de onderaardsche gronden.

Dies woude ik wel, dat gy in tyds u raaden liet,

Eer dat gy onverwacht meê door den grond heen schiet.

ARISTINUS.

Maar hoe! wie naderd ons?

GELANOR.

Nu is 'er niet te vreezen;

D 3

Vrouw

Vrouw Hianisba komt, zy zal uw smart geneezen.
 Maar hoe! haar zoon met haar, die daad'lyk naar de hel
 Verzonk voor ons gezigt; dit 's wel een koddig spel!
 Ik kan den grond daar van, in 't minste niet begrypen,
 Hoe dat ik myn verstand ook op dit werk mag slypen.

ZESDE TOONEEL.

CLORDIANUS *onder den naam van Erumèdes,*
 HIANISBA, ARISTINUS, GELANOR.

GY schynt ontstelt, myn Heer?

ARISTINUS.

Ik heb daar toe myn reën,
 Naardien een yder my door snoode trouwloosheên
 Misleid. Gy zelfs, Mevrouw, die ik eerlang behoede,
 Toen u dien snooden Vorst, in 't heevigst van zyn woede,
 Rodirobanus, kwam bestormen met geweld,
 Myn trouwe bystant met een valschen schyn vergeld.
 Ja, gy, die aan my zwoer, met diergestaafden eden,
 Dat nooit uw zoon met haar in 't huuwelyk zou treden,
 Na dat u was bekend myn teed're minnebrand,
 Met deez' Princes. Maar ach! ik zie nu, tot myn schand,
 Hoe dat ik ben misleid; ja, valschelyk bedroogen.
 Maar hy zal nimmermeer, het zy ook wat vermoogen...

HIANISBA.

't Geen ik u heb beloofd, dat zal eerlang geschiên:
 Dies laat uit uw gemoed dat misvertrouwen vliên. (ken,
 Uw Medeminnaar zal, hoe gy me ook moogt verden-
 Door myn bevel, aan u Fenicia haast schenken,
 En zonder dat hy mist het oogwit van zyn hart.

ARISTINUS.

Ik merk uw loos bedrog houd ons gestaag verward.

CLORDIANUS.

Hoe! zou ik hem, Mevrouw.

HIANISBA.

Ja, zonder tegenstreeven,
 Fe-

Fenicia, uw Bruid, aan Aristinus geeven.

CLORDIANUS.

Ik hem Fenicia zelf geeven voor myn dood?

ô Neen, eerst moet hy my naar de onderaardsche schoot...

ARISTINUS.

Of gy, door uw geweer, my doen ten graave daalen,
Eer gy bezitter werd van haar vergode straalen.

CLORDIANUS.

Toon dan uw dapperheid.

ARISTINUS.

Ik ben gereed, wel aan.

GELANOR.

Kom sta wat uit den weg, Mevrouw, en maak ruim baan.

*Zy trekken haar degens, doch worden door
Hianisba, die tussen beiden loopt, belet.*

HIANISBA.

Hoe! in myn byzyn hier uw beider staal te ontblooren.

Wel aan, wil my, eer dat gy voort vaart, eerst doorstooten.

CLORDIANUS.

Ach! Moeder.

ARISTINUS.

Ach! Mevrouw.

GELANOR.

„ Gajy jou gang, myn Heer,

„ En stoot die vent, 't is tyd, maar daatelyk ter neer, (den;

„ Eer weer een dwarrelwind of spook u komt te schei-

„ Of anders, wil ik hem, zo zoetjes tussen beiden,

„ Gaan lichten van de huig?

HIANISBA.

Betoom uw beider haat;

ô Prinzen! luistert toch, dat bid ik, naar myn raad.

Want wie van beiden zich mogt door 't geluk beroemen

Voor winnaar, zal zyn winst met naberouw verdoemen.

CLORDIANUS.

(schoond.

'k Begryp deez' reden niet, Mevrouw, dies my ver-

ARISTINUS.

Waar door myn liefde werd, hoe langs hoe mcër, ge-
hoond,

D 4

HIA

HIANISBA.

’k Bid laat my, Prinſen, voor uw beider liefde zorgen,
En ſtel, op myn verzoek, uw wraak toch uit, tot morgen,
Dan zal ik elk voldoen.

CLORDIANUS.

Ik zal gehoorzaam zyn,
Hoewel uw zeggen my niet de alderminſten ſchyn
Van waarheid geeven kan.

ARISTINUS.

Ik naar uw wil my voegen,
Mits gy ons beiden zult op morgen vergenoegen.

HIANISBA.

ô Ja, dewyl ik u dan r’faam vernoegen zal.

ARISTINUS en CLORDIANUS te gelyk.

Wy zullen ’t met geduld afwachten.

GELANOR, *ſtil tegens Ariſtinus, terwyl
Hianisba met Clordianus ſpreekt.*

„ Benje mal,
„ Myn Heer? ik zou hem voort tot myn verzekeringen,
„ Een knoopgat booren door het binnenſt’ van zyn leeden,
„ Eer hy u weer ontfnap, ’t is nu den rechten tyd,
„ Want wacht jy langer, Heer, dan raakje hem weer kwyt.
„ Of geef my maar verlof, ik zal dat lompe ventje, (entje,
„ Door deez’ myn dapp’ren arm, met dit ontbloot ſcharp
„ Zyn ziel uitbraaken doen, door de allereerſte ſtoot
„ Is hy kapot, myn Heer, en vaſt en zeker dood. (ten,
„ Want nooit heb ik myn ſtaal ontbloot, dat moetje wee-
„ Of hy, die ’t trof, vergat zyn drinken en zyn eeten.

ARISTINUS.

„ Wel toon uw dapperheid, ’k geef u daar toe verlof.

GELANOR.

„ Wel aan beget, wel aan. Maar zacht, ’t hier in ’t hof
„ Te prykel, datje ’t vat, ’k mogt met gezwolle kaaken,
„ Na deze braave daad, weêr aan een galg vaſt raaken,
„ En kyken, alſe gek, door lyntjes venſter; neen!
„ Met uw verlof, myn Heer, om deze zwaarigheên
„ Te myden, zal ik hem in ’t open veld vertoeven,

„ Al waar my niemant kan met galg en strop bedroeven.

HIANISBA.

Nu Prinzen, ik vertrouw my op uw beider woord.

ARISTINUS.

Mits gy op morgen ons voldoen zult als 't behoord.

CLORDIANUS.

Of toestaan dat ik mag, om ons verschil te slechten,
Met hem in 't open veld, om deeze schoone, vechten.

HIANISBA.

Zo ik niet naar kom al het geen ik heb gezeid,
Sta ik u toe dat gy u tot den stryd bereid.

ZEVENDE TOONEEL.

ARISTINUS, CLORDIANUS *onder de naam van*
Erumédes, GELANOR.

GELANOR, *stilt regens Aristinus, terwyl*
Clordianus zyn moeder binnen leid.

„ DE droes! geen béter kans kon ons 't geluk bereiden,
„ Terwyl hy blyft alleen, en wy hier met ons beiden;
„ Stoot jy van vooren, ik van achtren toe, myn Heer,
„ Hem knapjes door zyn hant, dan lyd de vent om veer,
„ En wil hy vorder dan noch meer grimmassen maaken,
„ Dan zal ik hem alleen zyn ziel wel haast doen braaken.

ARISTINUS *eerst tegen Gelanor, en dan*
regens Clordianus.

„ k Zeg, zwyg, gylompen zot. Hoe zal ik dit verstaan?
De reën der koningin, zo dubbelzinnig aan
Ons beiden hier ontdekt, kan ik geensins doorgronden.

GELANOR *achter Clordianus.*

„ Stoot toe, en laat u niet misleiden door haar vonden.

CLORDIANUS *ziet om.*

Wat zegt gy daar?

GELANOR.

Ik, Heer? och! ik zeg niemendal.

CLORDIANUS.

Wat doet uw staal ontbloot?

GELANOR.

Dat komt zo by geval.

58 DE TRIOMFEERENDE

ARISTINUS.

Myn Heer, verftoor u niet, om zync zottigheden.

GELANOR.

„Dat gy liên zotten zyt, dat blykt uit al uw reden.

„Maar ik, ik ben een man.

ARISTINUS.

Hoe! tergt gy myn geduld?

GELANOR.

Ik zeg niet anders, Heer....

ARISTINUS.

'k Zeg dat gy zwygen zult.

GELANOR.

„'t Is wel, 'k zal zwygen, maar des niet te minder denken;

„Hoe wel 't my spyt, dat ik myn eer moet laten krenken.

ARISTINUS.

Wat ook uw moeder, Prins, ons beiden heeft beloofd,
Ik kan niet denken dat...

CLORDIANUS.

't Verftand is my ontroofd,

Myn zinnen dwaalen door verfcheiden ommewegen,

En vinden zich alom met zorg en angst verleegen;

Ja zelf Fenicia, wiens glans myn hart beftaald, (haald,

Die my naar wensch, zo 't fchynt, steeds vriendelyk ont-

Wanneer ik haar ontdek myn ziels geneegenheden,

Die antwoord my geftaäg met dubbelzin'ge reden,

Gelyk haar Majesteit, myn moeder, reis, op reis;

En word ik handgemeen met u in dit paleis, (derven.

'k Verdwyn op 't onverzienfte, en moet myn wraakluft

ARISTINUS.

Dat is 't geen my, myn Heer, vol ongeduld doet fterven.

Fenicia toond my haar vriendschap, maar haar reên,

Zyn tegens my, als u, vol dubbelzinnigheên.

Maar wil u, nevens my, ontlasten van die zorgen,

Indien uw moeder geen voldoening ons op morgen

Geeft van haar woord, myn Heer!...

CLORDIANUS.

Zo zullen wy door 't ftaal,

Doch

Doch buiten dit paleis, alwaar de zegenpraal
Ons telkens word belet, om haar bezitting, stryden.

ARISTINUS.

Niets kan myn droeve ziel meêr als die reên verblyden,
'k Erken door dit besluit uw edelmoedigheid.

CLORDIANUS.

Ik ga, met uw verlof, naar haare Majesteit.
Vaar wel.

ARSITINUS.

Vaar wel.

GELANOR.

Vaar wel.

A C H T S T E T O O N E E L.

ARISTINUS, GELANOR,

GELANOR.

MYn Heer, wat is uw meining?

Gy laat u yder reis misleiden, tot verkleining
Van uw doorluchte naam, in dit verwarde hof;
Ja, als u tyd en plaats, gelegendheid, om lof
Te haalen word vergunt, laat gy u weêr omzetten.
Geen mensch had u uw wraak nu kunnen hier beletten.
Had gy myn raad gevolgt, gy waard nu buiten nood;
Prins Erumédes, door myn itaal, zo koud als loot,
Zou nu geen potzen....

ARISTINUS.

Staak uw onbezonne reeden.

Prins Erumédes.... maar!

GELANOR.

Weêr nieuwe zwaarigheden.

N E G E N D E T O O N E E L.

*Verbeeldende in 't Verschiebt het Zonnehof, waar in men
Apollo ziet met Aurora, en de Uuren van den dag.*

ARISTINUS, GELANOR, APOLLO, AURORA.

ARISTINUS.

IK sta verbaasd, verrukt, ontroerd in myn gemoed,
Voor

60 DE TRIOMFEERENDE

Voor al deez' wonderen, die staâg de Koning doet,

GELANOR.

En ik verwonderd, dat zy ons niet meê verkeerem,
En in een aap, of uil, of weêrwolf transformeeren.

ARISTINUS.

Zwyg stil, en laat ons zien wat hier gebeuren zal.

GELANOR.

Wat zotte kuuren, die ons maaken dol en mal.

AURORA *treed voor op het Tooneel, en zingt
dit navolgende.*

Elk roemd u, ô vader van het licht,

Uw Majesteit,

Alom verbreid,

Verheugd steets ons gezigt.

De Uuren van den dag,

Dienen, met ontzag,

Uwen glans, die 't al vermag,

Gy werd afgemaald,

Als Diana, daald,

Met eenen glans,

Van 's heemels trans

Die 't heelal bestraald.

*Na den Zang word' er een Balet gedaest
van de Uuren, en daar na gaat yder
op zyn plaats.*

APOLLO.

O schoone Voorbô, van myn held're zonnestraalen,
Die ik tot 's menschen vreugd op 't aardryk neêr laat daa-
len,

Als gy 't safranig bed verlaat van uwen man,

U vaardig maakt met uw roodverwig rosgespan,

Terwyl u de Uuren, met eerbiedigheid, ontsluiten

De poorten, kraakende van goud, en gy naar buiten,

Door 't nevelige zwerk, my s'traeft kloekmoedig voor,

Ik volg u spoedig na, langs 't blaauw turkooische spoor.

Maar naauwlyks komt myn glans uit de oosterkinnen
daagen,

Of

Of uwe glans zwicht straks voor myn vergulden waagen,
 In 't schaduwryke bosch, daar gy uw Cephalus,
 Zo dra gy nederdaald, begroet met kus op kus,
 Wyl ik, vol ongeduld, moet voor myn oog aanschouwen,

Hoe zich myn zufter steeds op Lathmus wil onthouwen,
 Alwaar zy daag'lyks treurd om haar Endimion,
 Die ik doorschooten heb. Ja, zy ziet naauw de zon,
 Haar broeder, of gaat zich voor myn gezigt verbergen,
 Om myn verliefde geest steeds onvermoeit te tergen.
 Daar gy gestaag, Mevrouw, uw wil en wensch geniet,
 En ik, in tegendeel, maar hartzeer en verdriet.

AURORA.

Gy zegt my al te veel. Maar laten wy dit staaken.
 Aanschouw tweê Minnaars, die in 't Konstpaleis vast
 blaaken

Om de edele Prinses, die yder teêr bemind.
 Prins Erumédés, vol van moed, doch gantsch verblind,

Wil, om Fenicia, met Aristinus, stryden.
 Maar Hianisba zal eer morgen hen bevryden,
 Vernoegen; ja 't gaat vast, voorzeker en gewis...

GELANOR.

„Hoe drommel weet Auroor van uw geheimenis
 „Te spreken? dat 's al raar!

ARISTINUS.

„Hoe ik 't wil overweegen;
 „Gelanor, hoe ik my noch meerder vind verleege
 „In dit verwarde hof; ja myn verstand staat stil,
 „En 't brein begrypt geensins wat dat al zeggen wil.

GELANOR.

„Myn Heer, met uw verlof, ik moet die karel vraagen;
 „Die hier speeld voor Apol, waarom hy op zyn wagen
 „Niet door de lucht ryd.

APOLLO.

Hoe! wie naderd mynen troon?
 Zyt gy 't Alkmèna? neen, 't is Phaëton, myn zoon.

GE-

DE TRIOMFEERENDE

GELANOR.

Ben ik een hoerkind? ik ben de waereldschraager,
Of anders wel gezeid Jupyn, den blixemdraager.
Wat meen jy hier, Apol, myn zo te pollen, neen!

APOLLO.

Hoe! hier myn achtbaarheid, door zulke snoode reën. . .

GELANOR.

Gy voor een basterdzoon my hier zo stout te schelden,
Dat zal ik u terstond met myn rapier vergelden.
Zie daar, dat gaat'er deur. . .

Zo als Gelanor zyn degen trekt, veranderd het Tooneel, in een schoone zaal.

TIENDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

GELANOR.

Weg is dien lompen gek.
Maar zacht, hoe komen wy zo ras in dit vertrek?

ARISTINUS.

Door uwe dapperheid.

GELANOR.

Die laat my nooit verlegen.

Maar 't spyt my evenwel dat ik hem, met myn degen,
Geen knoopgat heb gemaakt.

DERDE TOONEEL.

THIMANTES, ARISTINUS, GELANOR.

THIMANTES.

O Droevig ongeval!

GELANOR.

Al weër een and're gek.

ARISTINUS.

Wat is 'er gaans?

THIMANTES.

Ik zal,

Hoe

Hoewel, met hartenleed, myn Heer, u zulks ontdekken.

A R I S T I N U S.

Vaar voort, wil myn geduld, is 't moog'lyk, niet meêr rekken.

T H I M A N T E S.

Na dat Fenicia, kwam van zyn majesteit,
 Die haar zyn laaften wil en meening had gezeid,
 (En naar haar kamer ging met droefheid overtoogen)
 Dat zy niet langer zou weêrstaan zyn groot vermoogen,
 Maar vaardig maaken, om met Hianisbaas zoon
 In 't huuwelyk te treên, in 't aanzien van de goôn.
 Waar op dat zy terstond, ik kan 't u naauwlyks uiten,
 Haar voort in haar vertrek alleenig op ging sluiten.
 Zo dra ik 't hoorde, kreeg ik voort een kwaad vermoên;
 Dies ik my naar 't vertrek des konings voort ging spoên,
 Om aan zyn majesteit, dit alles voort te ontfouwen.
 Zo dra hy 't hoorde, vloog hy vol van misvertrouwen,
 Naar haare kamer, die hy dicht geslooten vond.
 De vorst, hier door ontfeld, gebod ter zelve stond,
 In alleryl, de deur voort op de vloer te loopen;
 Terwyl hy beevende, reeds tuffen vrees en hoopen,
 Zyn ongeluk voorzag; zo dra dit was geschied,
 Treed hy ter kamer in; maar ach! wat zwaar verdriet;
 En doodsche schrik bevong zyn hart, op 't selst bestreeden,
 Als hy, op 't leedekant, haar uitgestrekte leeden,
 Gantsch roereloos en koud aanschouwde, 't helder licht
 Der straalende oogén, van haar vriendelyk gezigt,
 Gellooten: bleek en naâr dat schoon aanminning weezen;
 Waar op het purper rood zo heerelyk voor deezen,
 Trots 't gloeiend Vermiljoen, door 't wit albafter scheen.
 De Koning, midlerwyl, op 't vinnigste bestreên,
 Met droeve harteweê, op 't dodelyk aanschouwen,
 Kost, op dit droef gezigt zyn traanen niet weêrhouden.

A R I S T I N U S.

Fenicia is dood? hoe word myn hart beklemd.
 't Schynt of my 't laauwe bloed door al myn ad'ren
 stremd,

GELANOR.

Ik laat my hangen, Heer, wyl ik eens ben gehangen;
Zo dit geen strikken zyn, om ons op nieuw te vangen.

ARISTINUS.

Myn ziel bestreden, door veel druk en ongeneugd,
Zal nimmer, als door wraak, genieten haare vreugd;
Ja Hianisba; ja, gy zult 't my niet beletten,
Schoon dat Fenicia is dood, om 't staal te wetten,
Waar door hy, of ik zelf, haar volgen zal op 't spoor.

GELANOR.

Maar zo jy dit bedrog, met zinnen, door en door,
Ter degen eens beziet

THIMANTES.

De vorst die wil u spreken.

Doch gy kund cerst, voor af, aan haar het laatste teken
Bewyzen, daar zy lyd op 't praalbed.

ARISTINUS.

Ach! welaan,

Gelei my derwaards heen.

THIMANTES.

Zo 't u geliefd, wy gaan.

GELANOR.

Wat zal hier 't end noch zyn van deez' bedriegeryen?
Myn moed, zo 't langer duurd zou my wel licht ont-
glyn.

Einde van het Vierde Bedryf.

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

Het Tooneel verbeeld een Rouwzaal, alom met wapens behangen. In 't Verscbiet staat een kostelyk Praalbed, daar het beeld van Fenicia op leid.

ARISTINUS, THIMANTES, GELANOR.

THIMANTES.

Zie daar Fenicia op 't praalbed uitgerekt,
 Wiens onverwachte dood aan 't gansche ryk verstrekt
 Een droevig voorbeeld van elenden, na 't verdwynen
 Van haaren glans, die steeds zo lief'lyk plag te schynen,
 In volle heerlykheid, tot voordeel van dit ryk.
 Gy kunt uw laatste pligt, terwyl ik ga, aan 't lyk
 Bewyzen, moedig Prins.

TWEEDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

ARISTINUS.

O Doodelyke ongenuchten!
 Helaas! Fenicia, zyn dit myn bruilofsvruchten,
 Na zo veel arrebeid, Prinses? Ha! wreede trouw;
 Die my uw glans ontroofd, door uwe dood. ô rouw!
 ô Smart! ô harteweê! moest gy u 't leeven neemen,
 Door vaders dwang, en my voor eeuwig gaan ontvree-
 men
 Van uw bezit, Mevrouw? ô dood! ô wreede dood!
 Die myn verdriet en pyn verdubbeld en vergroot.
 Moet gy, in deezen staat, voor myn gezigt verschynen?
 Helaas! waar is uw glans, die paerlen en robynen
 Verduisterde, Prinses, gebleeven? bleek en naar,
 En koud, als ys, is nu haar weezen, dat zo klaar,
 En vriend'lyk scheen voorheen met aangenaame stralen.

E

Hoe

66 DE TRIOMFEERENDE

Hoe zal ik myne elende en harteweê bepaalen?
 Hoe wreeken uwe dood? ik ben geheel ontzind.
 Maar zacht, wie naderd my, is 't vyand, of is 't vrind?
 Neen, 't is Fenicia: hoe! zyt gy weêr verreezen?
 Dan is myn droeve ziel van rouw en smart geneezen.
 Aanminnige Prinfes, uw vriendelyk gezigt
 Verdoofd al 's waerelds glans, ja, 't blaakend zonnelycht,
 Gy zyt myn morgenftar.

GELANOR.

Myn Heer, waar zyn uw zinnen?

Hoe nu, wat zal dit zyn?

ARISTINUS.

Ik zal haar eeuwig minnen,
 Lekanor, weest geruft, ik heb u wel verstaan,
 Gy hebt uw pligt aan my, voor uw Prinfes, voldaan.
 Ik moet al 't geen ik zie, zegt gy, geenfins gelooven:
 Maar dit gaat myn begrip en myn verftand te boven.
 Ik zie hier 't doode lyk van myn Fenicia
 Op 't Praalbed uitgestrekt, wiens deugden, zonder ga,
 Een fpiegelende baak verftrekte in yders oog.
 Dit 's waarheid en geen fchyn, waar door men word be-
 droogen.

Maar zacht, wie naderd my?

GELANOR.

Och! 't fchort hem in de bol,
 't Verftand is al van huis, zyn zinnen zyn op hol.

ARISTINUS.

Hoe! is Fenicia, Gelanor, overleeden?

GELANOR.

Myn Heer, wat zottigheid; ei! kom toch tot de reden.
 Fenicia, die leefd, fchoon gy haar lyk hier ziet.
 't Is maer een valsche fchyn, al 't geen dat hier gefchied:
 't Zyn flimme ftreeken en bedriegelyke vonden,
 Om ons te plaagen, Heer, dat kunt gy wel doorgronden.

ARISTINUS.

Zo leefd zy noçh?

GELANOR.

Wel ja.

ARI-

ARISTINUS.

Zo wil ik by haar gaan,

En haar myn droeve smert en zuchten doen verstaan.
 Maar, laaten wy dit lyk, met aandacht, eerst beoogen,
 Zo scheid men, van naby, de waarheid van de loogen,
 Of zy het is, of niet.

GELANOR.

Heer, myn nieuwsgierigheid

Is nu zo groot niet meer, zinds dat ik wierd misleid,
 En aan de dwarsbalk, van myn rustbed, vast bleef hangen
 Aan een vervloekte galg; doch gy kunt uw verlangen
 Gaan boeten, zo 't u lust, maar wacht u, Heer, dat gy,
 Geen strop krygt om uw hals, als ik kreeg, of het zy....
 Maar, Hianisbaas zoon komt mede herwaarts treden,
 Om zyn Fenicia, verzeld met zwaarigheden,
 Voor 't laaft noch eens te zien.

DERDE TOONEEL.

CLORDIANUS *onder de naam van Erumèdes,*

ARISTINUS, GELANOR,

CLORDIANUS.

Wat droevig ongeluk!

Wat onverwachten slag! wat doodelyke druk!
 Kom ik hier nevens u, ô moedig Prins! te aanschouwen?
 Ach! wie kan, zonder zich van traanen nu te onthouwen,
 Zyn oogen slaan op 't lyk, of nad'ren 't koud gebeent,
 Waar aan natuur haar glans mildaadig had verleend?
 Ô Onverwachte dood! ô wreede noodlots plaagen!
 Moeft zy, door 't helsch vergif, de lente harer daagen
 Verkorten? groote godn! ô onbedacht besluit!
 Helaas! Fenicia, myn schoone en waarde bruid,
 Waar is uw held'ren glans...

ARISTINUS.

Haar glans heeft uitgescheenen.

CLORDIANUS.

Zo is die held're zon, voor eeuwig, dan verdweenen?

ARISTINUS.

Zy heeft zich door 't vergif, tot ons bederf bereid,
 Onttrokken haren glans, en zoete aanminningheid,
 En zonder gy, of ik, haar daar voor kost bevryden.

CLORDIANUS.

't Zal dan onnodig zyn om haar bezit te slyden.
 Maar laten wy, vol moed, haar volgen op haar spoor.
 Hebt gy haar ooit bemind? zo volg my: 'k ga u voor.
 Wy storten hier by 't lyk, myn Heer, vergeeffsche tranen;
 Wy moeten door 't vergif die zelfde weg ons baanen,
 En ons, benevens haar, ontslaan van zorg en pyn.
 Ik zal u voorgaan, Prins, in 't drinken van 't fenyn;
 Gy volgt my, hebt gy moed.

VIERDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

GELANOR.

DAt zyn te bit're teugen,
 Die ik, noch ook myn Heer in 't minste deel niet meugen,
 Ô Neen, een glas met wyn, 't zy van een pint, of kan,
 Fris uit het vat getapt, daar houw ik beeter van.
 Wat zegjer of, myn Heer?

ARISTINUS.

Na zo veel ongelukken,
 Die myn bedroefde ziel gestadig onderdrukken,
 En weet ik nauwlyks meêr, of ik my zelf wel ken
 In dit verwarde hof. Gelanor, ach! ik ben
 Gantsch raadeloos! wat zal ik van dit werk gelooven?

GELANOR.

Wat zal ik zeggen, Heer, 't gaat myn verstand te boven.

ARISTINUS.

Maar hoe! wat zal dit zyn? waar blyft het Praalbed met...

*Het Toneel veranderd, en verbeeld
 de Elizeesche velden.*

GELANOR.

Dat's weer verdweenen, Heer. Doch deeze plaats is net,
 Ver-

Vermaakelyk en schoon, na dat ik kan bemerken.
 Maar, ik wou wel myn hart een weinigje versterken.
 Terwyl dit Konstpaleis, zo vaak vertransformeert,
 Is, dunkt my, drommels slegt, dat het niet eens verkeerd
 In zulk een plaats, myn Heer, alwaar wat valt te buizen;
 Doch, hoe 't hier gaat of niet, ik vind nooit van die huizen.
 'k Geloof, dat Bacchus broër hier niet veel word bemind.
 Zie daar, al weer wat nieuws en vreemds voor ons ver-
 zind.

VYFDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR, DRIE GEESTEN,
*die deeze navolgende vaarzen zingen, onder 't ge-
 luit van Bas en Violen.*

I. GEEST.

IN 't zalig dal wy nu herleeven,
 Alwaar wy eeuwig zyn bevryd.
Alle de Geesten gelyk, met Bas en Violen.

Van haat, nyd,

Twist, stryd,

En duuren tyd,

Wy zyn verblyd,

Juig! juig!

2. GEEST.

Niets kan aan ons heil weêrstreeven.

Alle de Geesten gelyk, met Bas en Violen.

In dit gelomner,

Weg aards gekommer,

Wy zyn in vree.

3. GEEST.

Laat ons de goën met vreugde looven.

Alle de Geesten gelyk, met Bas en Violen.

Juig overluit,

Met bas en fluit.

Juig! juig! juig! juig!

Juig overluit,

Met bas en fluit,

DE TRIOMFEERENDE

Juig! juig!

*Dit laatste vaers word van den beginne af,
door alle drie de Geesten, met Bas en Vioo-
len, gezongen.*

3. GEESTEN.

In 't zalig dal wy nu herleeven,
Alwaar wy eeuwig zyn bevryd
Van haat, nyd,
Twist, stryd
En duuren tyd,
Wy zyn verblyd,

Juig! Juig!

Juig! juig! juig! juig!

Juig! overluit,
Met bas en fluit,
Juig! juig!

*Na't ophouden van de Zang, word'er een
Balet van Geesten gedanst.*

GELANOR.

Wat dunkt u daar af, Heer?

ARISTINUS.

Ach! geen vermaaklykheden,
Zyn voor my aangenaam, na zy is overleeden.

GELANOR.

Maar zie, daar komt zy zelf, blymoedig onbevreesd.

ARISTINUS.

Gelanor, 't kan niet zyn, dat zy...

GELANOR.

Neen, 't is haar Geest,
Die hier, voor ons gezigt verschynt, om ons te plaagen,
Wyl yder daar in scheidt zyn lust en welbehaagen.
Geen drommel, noch zyn moer, heeft ooit voorheen
bedacht

Die kunsjes, die ons hier geschieden onverwacht.

ZESDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR, FENICIA *als een Geest*, DRIE GEESTEN.

FENICIA.

Vermaaklyk zielendal, op 't sierelykft doorwoffen,
 Met bloemen veelderlei, beplant met mirtheboffen;
 Daar 't weeldrig pluimgediert, de schelle nagtegaal,
 Met duizend ftemmen, ons verkonden, door heur taal,
 Den lof der goden, met veel aangenaame klanken,
 En onder 't dichte loof vast hupp'len, langs de ranken
 Der telgen, onder 't groen van fchaaduwryk geboomt;
 Wyl langs een keigrond vast het klaare waater froomd,
 En langs de paaden van kamille heene vloeijen,
 En 't geurig bloemgewas, op 't lieffelykft, besproeijen,
 Die, bloeiende, verheugd, na deeze friffen dronk,
 Op 't fierlykft bloozen, en weêr fchieten lonk op lonk,
 Als we, in haar beemden ons dus zelve gaan vermeijen,
 En daar malkanderen, met vriendlykheid, geleijen,
 Alwaar geen haat, of nyd in iemands boezem woond.

1. GEEST.

Hier word de waare deugd naar 't leeven weêr gekroond,
 Met de eeuw'ge lauw'rekroon, door de opperfte der
 Goden, (den;

Het blinkend kroonengoud, is hier niet meêr van noo-
 Hier leeven wy vernoegd, geruft en wel te vreên,
 Bevryd van 's waerelds zorg en alle zwarigheên.

2. GEEST.

De Blixendraager heeft een yder in dit leeven,
 Door zyn voorzigtigheid, gelyke magt gegeven,
 Geen vorftelyke glans, noch koninglyk fieraad,
 En maakt hier onderscheid; 't leefd al in eenen ftaat,
 Ja, zonder arg of lift, in deeze nieuwe woning.

3. GEEST.

Een flaaf is hier zo veel geacht als Vorft of Koning.
 Maar wie verfchynt ons daar?

FENICIA.

Ach! 't is myn Prieſterin.

O Onverwachte vreugd!

ZEVENDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR, FENICIA, ISMEENE,
DRIE GEESTEN.

FENICIA.

MYN waarde halsvrindin,
Geen grooter vreugd koſt my na 't leeven ooit ontmoeten,
Als u, in 't zalig dal, benevens my te groeten.

ARISTINUS.

„ Is dit Ismeene niet, myn zuſter? ja zy is 't.

GELANOR.

Dat kan niet mooglyk zyn, myn Heer, gy zyt vergift.
Hoe droeskop of zy toch op deeze plaats wou komenn?

ARISTINUS.

'k Zeg and're maal, zy is 't.

GELANOR.

Gy zult voorzeker droomen.

ISMEENE.

Wyl 't leeven, zonder u, my baarde ſmart en pyn,
Ik, door een zelfden drank, mevrouw, by u verſchyn.

ARISTINUS.

Ja, 't is Ismeene zelf, haar ſpraak heeft haar verraaden.

GELANOR.

Och! ik gevoel myn hart met bange ſchrik belaaden.
Hoe, drommel, komt zy hier? dat kan ik niet verſtaan.
Nu zou ik haast geloof aan tooveryen ſlaan,
Die ik nooit heb geloofd; want deeze wond're dingen,
Die hier gebeuren, Heer, zyn, voor de ſtervelingen,
Gan ſch onbegrypelyk; Ismeene hier, die gy
Liet in Dalmatiën! is 't ſpook of tovery?

ISMEENE.

Ja, van die tyd, Mevrouw, dat Polidoor my ſchaakte,
En ik, voor Prieſterin, in Pallas tempel raakte,

Daar

Daar ik me Elize noemde; en, naar een korten tyd,
Tot liefde wierd verrukt, door hem... ô hoon! ô spyt!
Moest gy, door uw gezigt, myn harte dan bekooren?

FENICIA.

Wie heeft uw hart bekoord? ei! laat, zyn naam my hoo-
ren.

ISMEENE.

Prins Erumédes, die voor deezen scheen gewond,
Door 't weinig schoon, 't geen hy in myn gezigt bevond,
Kwam daagelyks, Mevrouw, wanneer ik opgetoogen,
Met diepe eerbiedigheid, voor Pallas lag geboogen,
En myn gebeden daar uitstorten, nevens my
Voor 't altaar knielen van Minerva, alwaar hy,
Door zuchten, meenigmaal, zyn liefde my kwam toonen,
Ik, die zyn liefde nooit met weérmin zocht te kroonen,
Schoon hy een diepe wond had in myn borst gemaakt...
„Maar 'k zie myn broeder reeds van toorn en gramschap
blaakt.

FENICIA.

„Uw komst verwekt in hem noch meer verwonderin-
gen,
„Wyl hy u nooit hier zag.

GELANOR.

't Zyn wonderlyke dingen,
Dat zeg ik u noch eens, myn Heer, 't geen hier geschied,
Dat wy uw zuster, die gy by uw moeder liet,
Hier zien, gelyk een geest, voor ons gezigt verschynen.

FENICIA.

Vaar voort met uw verhaal, tot lichting van myn pynen.
En zegt my, waarom gy u meê om 't leeven bragt:
Terwyl gy, na myn dood, hem had in uwe magt.
Prins Erumédes zou, na dat ik was om 't leeven,
U hebben wederom zyn hart en trouw gegeven.

ISMEENE.

Terwyl ik nooit aan hem myn liefde heb bekend,
En wilde ik, na gy had uw levenslicht geënd,
Die zuiv're minnevlam aan hem geenspis ontdekken.

GELANOR.

Myn Heer, laat ons bytyds uit deeze plaats vertrekken,
Want myn koerfje word zo klein.

ARISTINUS.

Hoe, zulk een man!

GELANOR.

Een man dat ben ik, ja. Maar tegens geesten kan
Men niet veel doen, ô neen! 't is niet als op der aarde.

ISMEENE.

Wyl gy, om broeders min, uw eigen zelfs niet spaarde,
Besloot ik by my zelf, om die stantvaste trouw
Te loonen, nevens u, my zelfs te doên, Mevrouw.

FENICIA.

„ Uw broeder staat verrukt.

ISMEENE.

„ Laat ons hem openbaaren....

FENICIA.

„ Wat wilt gy doen, myn nicht? wil deeze moeite spaaren,

„ Zyn Majesteit zou zulks....

GELANOR.

ô Neen, ik heb gezegt,

Dat ik met helden, Heer, om eer en glorie vecht,
Maar met geen geesten, neen, ô neen!

ARISTINUS.

Zyn dit dan geesten?

GELANOR.

Wel ja, wat dunkt u toch? het zyn altyd geen beesten.

ARISTINUS.

Geloofst gy dan aan spook?

GELANOR.

Zo half en half, myn Heer.

Zinds dat uw zuster hier gekomen is, die meêr

Als duizend mylen ver...

FENICIA.

„ Myn Nicht, laat ons vertrekken,

„ Myn vader zal, in 't kort, hem al 't geheim ontdekken.

ARI-

ARISTINUS.

Wel aan, ik zal eens zien...

GELANOR.

Ik zeg, ziet toe, en tergt

De Geesten niet te veel.

*Zo als Aristinus naar zyn zuster gaat,
veranderd het Tooneel in Rotsen;
in 't Verschiebt ziet men de Zee.*

ACHTSTE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR.

ARISTINUS.

WAar zyn wy?

GELANOR.

In 't gebergt,

Zyn wy uit 't zalig dal, op 't onverwachtst, gevloogen?

ARISTINUS.

Ze ontvlieden my vergeefs, ik volg haar, met myn oogten,
En raffe schreeden. Maar ik zweer u, dat ik zal
De waarheid van dit werk, al was 't door myne val,
Ontdekken deezen dag, ik laat my niet meêr blinden,
Ik zal myn zuster, met Fenicia, wel vinden,
Zy zyn dan daar zy zyn.

GELANOR.

Hoe, is 't u ernst? of spot?

Maar zacht, daar ginder komt al weêr een and'ren zot,
Die, naar ik merken kan, geen kleintje schynt verbolgen.
Wat al grimmassen... maar laat ik myn Heer gaan volgen,
Eer dat hy my ontsnapt. Want 't geen ons hier ontmoet,
My door zyn dapperheid voor arger vreezen doet.

DE TRIOMFEERENDE
NEGENDE TOONEEL.

CLORDIANUS, *onder de naam van Erumèdes, alleen.*

HOud stant, gy spookten, sta, sta onderaardsche schimmen,
Vertoef; ik wil terstond met u naar ond'ren klimmen,
Naardien Fenicia haar zelve door fenyn
Vergeeven heeft, om niet myn echtgenoot te zyn!
'k Begryp nu de oorzaak van myn lydelooze plaagen.
'k Heb Pallas priesterin, die me eertyds kon behaagen
Verlaaten; ze is bekend te zyn een Konings kind:
Myn zuchten zeiden haar dat ik haar had bezind.
Maar hoe! een Konings kind? uit wien dan voortgesproten?
Dat zegt men niet: dit doet myn raazerny vergrooten.
Ook weet ik niet wat vorst myn Medeminnaar zy:
Ik zie, en spreek hem, maar men houd zyn naam voor my
Verborgen. Zal ik nooit dan uit deez' warring raaken?
Dit hof, de Koning en myn Moeder zelve, maaken
My zinneloos. Wel hoe! waar ben ik? barre strand,
En rotten doen zich op voor my, aan alle kant!
O hof! vol tovery, of konst, hoe moet men 't heeten?
Wiens moed, hoe sterk, wierd niet, door u, ter neêr ge-
smeeten?

Maar.....

TIENDE TOONEEL.

ARISTINUS, GELANOR, CLORDIANUS.

GELANOR.

't **I**S vergeefs, myn Heer, waarge u ook keerd
of wend,

Haar na te spooren: want zy zyn hier 't spoor bekend,
Wy niet, dies moeten wy ons hier zo lang onthouwen,
Tot wy haar weêr eens in een and're plaats aanschouwen.

ARISTINUS.

Wel aan: maar 'k zie de Prins. Myn Heer, aan uw gelaat,
Be-

Bemerk ik dat gy meê geheel verwonderd staat.
 Fenicia, die wy noch straks op 't Praalbed zaagen,
 Kwam kort daar na weêr voor myn oogen op te daagen;
 Maar in een plaats gelyk als 't Elizeefche veld
 Beschreeven werd: doch 't geen my 't allermeest ontsteld,
 Myn waarde zuster, die ik dacht lang overleeden
 Te zyn, verscheen daar ook. Ik hoorde uit haar de reden,
 Hoe zy in Thraciën gekoomen was, geschaakt
 Door snoode roovers, en hier weder vry gemaakt,
 Daar zy tot Priesterin van Pallas wierd verkooren,
 Zich noemde Elize, en nu het leeven had verlooren,
 Uit liefde tot Prinses Fenicia, en dat
 Gy eertyds, Ed'le Prins, haar hebt bemind gehad.
 Toen zy vertrokken, trachtte ik, om my zelf te ontwinden
 Uit deeze doolhof, maar zag alles weêr verzwinden,
 Verand'ren in deez' plaats, daar ik nu wederkeer.

CLORDIANUS.

Wat wond'ren! maar 'k verzoek, meld my uw naam myn
 Heer.

ARISTINUS.

Is 't boert, of ernst?

CLORDIANUS.

Geen boert, maar ernst: 'k verzoek verschooning,
 Mishaagt myn vraag u.

ARISTINUS.

Neen: ik ben Aristinus, Koning
 Van 't Ryk Dalmatië, myn zuster is genaamt
 Ismeene.

CLORDIANUS.

ô Ed'le Vorst, door deugden hoog befaamt,
 Laat ons van deeze uur af te saam in vriendschap leeven.
 'k Wenschte u Fenicia tot echtgenoot te geeven.

ARISTINUS.

En ik myn zuster, Prins, aan u tot Bruid, indien...
Hier daald Venus in een wolk af.

GELANOR.

Myn Heer, zie eens om hoog, hier zal weêr wat geschiên.
 Wie

Wie zit 'er in deez' wolk? ho! na 'k welk heb gelezen,
En aan 't optooifel merk, wil dit vrouw Venus weezen.

ELFDE TOONEEL.

VENUS, ARISTINUS, CLORDIANUS,
GELANOR.

VENUS.

DOorluchte Prinsfen, hoord naar Venus, die u zal
In 't kort verklaaren 't eind van dit verward geval.
Al 't geen gy hebt gezien, zyn niet dan schrand're streeken,
En aardig konstwerk, door vorst Clordiaan besteeken,
Om u te toetsen in uw liefde, moed en deugd,
En alles is geschied uit oorzaak van de vreugd,
Wyl Hianisba, op haar komst, den vorst verklaarde,
Wie Erumédes is, dat hem haar zuster baarde,
Met wien de vorst, voorheen in 't heim'lyk, was gepaard;
Dat zy dit groot geheim tot dus lang had bewaard,
Wyl beider oud'ren wrok deeze echt niet wougedoogen;
Dat, na haar zusters dood, zy 't kind had opgetoogen,
En Clordianus met de naam haars zoons genoemt,
En zyn geboorte, tot noch toe, voor hem verbloemt.
Dit is 't geheim dat ik u, Prinsfen, moest ontdekken.
Vorst Aristinus zal het huuwelyk voltrekken
Met zyn Fenicia. Prins Clordianus bruid
Zal zyn Ismeene. Dit 's het koninglyk besluit.

De wolk ryst weér naar boven.

GELANOR.

Wel, Juffrouw Venus, zo jy ook met valsche ranken
Niet omgaat, kom ik jou wel hertelyk bedanken
Voor deeze ontdekking, wyl 't op 't eind loopt: want ik walg
Van zulk een konstwerk, daar men my hangt aan een galg.

TWAALFDE TOONEEL.

ARISTINUS, CLORDIANUS, GELANOR.

CLORDIANUS.

IK voel verbaaftheid en ontroering door myn leden,
Van 't geen ons is verhaald.

ARISTINUS.

Zulks is niet buiten reden;

Ik ben daar van niet min ontfteld, als gy, myn Heer.
Hier ftreeld de hoop my, daar, brengt 't Konftpaleis my weer
In twyfel, wyl wy zyn zo meenigmaal bedroogen.

CLORDIANUS.

Neen, neen: 'k word door een drift tot vast geloof bewoo-
gen,

Dat wy haast zullen zyn ontlast van onze pyn.

GELANOR, *ziende het Toneel in**'t Paleis veranderen.*

Dan moest dit 't laafte van de transformatie zyn.

Voor my, 'k verlang daarna, waar 't anders 't zou my spyten.

DER TIENDE TOONEEL.

KONING, HIANISBA, FENICIA, ISMEENE, CLE-

LIA, ARISTINUS, CLORDIANUS, GELA-

NOR, GOBRIAS, LEKANOR, THIMAN-

TES, LAKUS, *Dansfers en Hofftoet.*HIANISBA, *Tegens Clordianus en Aristinus.*

KOmt, Prinzen, 'k zal my nu van myn beloften kwyten.

Prins, zieuw vader. Vorft, ontfang van myne hand,

U nu bekende zoon, myn zusters huuw'lykspand.

KONING.

Myn zoon!

CLORDIANUS.

Myn Vader!

ARISTINUS.

Ach! myn zufter!

ISMEENE.

Waarde broeder!

ARISTINUS.

U weer te aanschouwen, zal verjongen onze moeder.

FENICIA, *tegens Clordianus.*

Myn broeder, sta my toe dat ik u welkom heet.

CLORDIANUS.

De blydschap maakt dat ik myn pligt geheel vergeet.

Tegens Hianisba.

En boven al, Vorstin, hoe zal ik ooit myn pligten,

En dankbaarheên aan u, behoorelyk verrichten?

Wyl uw ontdekking 't kwaad verhoed, en 't goed bereid.

KONING.

Wel aan: myn pligt en schuld, moed ook zyn afgeleid.

Grootachtb're Vorst, ontfang myn Dochter, tot belooning

Voor uw getrouwe dienst. Vergun ook, ed'le Koning,

Dat ik myn zoon Prinses Ismeene opdraagen mag.

ARISTINUS.

Met vergenoeging.

CLORDIANUS.

Met myn vreugd.

FENICIA.

O blyde dag!

CLORDIANUS, *tegens Ismeene.*

Prinses, kunt gy myn min, die weêr herleefd, gedoogen?

ISMEENE.

Ik zal gehoorzaam zyn aan 't broederlyk vermoogen.

'k Aanvaard uw trouw naar wensch, door wil der majesteit.

KONING.

Men fluite deezen dag met alle vrolykheid.

Al 't Hofgezin.

Lang leef de koning, en deez' vorstelyke echtgenooten.

GELANOR.

Dat wensch ik ook, en elk veel schoone huw'lykslooten.

Maar Brigoms, alsje bent getrouwd, slaapt de eerste nacht

'Toch niet in 't Konstpaleis, je mogt eens onverwacht

Alsje opstaan woud, als ik ook aan een galg geraaken.

My smaakt het hangen niet, doch u liên zal 't ligt smaaken.

*Hier werd een groot Ballet gedanst.**Einde van het vyfde en laatste Bedryf.*

